

de H. POPPER

ALE CUI SUNT MERITELE SUCCESULUI

M DOVEDIT IN SFARȘT întregii lumi că putem obține și noi recorduri mondiale, cu foată modestia, care ne caracterizează.

Un juriu internațional sever, a proclamat România deținătoare a recordului mondial vânătoresc. Țara noastră a obținut șapte premii întâi la vânatul nobil, pentru trofee cucerite în renumiții Carpați. Faima patriei noastre s'a răspândit în toate continentele, iar presa mondială vorbește elogios de noi.

Am avut rivali serioși rivali care de multă vreme au făcut din vânătoare o știință complicată; care au făcut sacrificii enorme bănești pentru creșterea, înmulțirea și regenerarea vânatului în țările lor respective. Ei bine, cu aceștia am îndrăznit, după afirmația lor, să ne măsurăm și i-am învins!

Cele mai frumoase trofee, au fost ale României, clasificate cu rigurozitate după formula lui Nadler, căreia s'au adus mici modificări în defavoarea noastră. La cerb am obținut premiul I, pentru trofee cucerite de D-I. Kosch în munții Călimanului 1929; la coarne de căprior am obținut premiul I, pentru un exemplar vânat de D-I Ing. Witting din Sibiu; la mistreți am obținut premiul I, la grație D-lui Dr. Stochița din Sibiu; la capre negre, premiul I, l-a obținut un exemplar vânat pe muntele Retezatul, a fost însă atribuit unei alte țări, printr'o combinațiune inexplicabilă.

Listă detaliată a tuturor premiilor o redăm la sfârșitul acestui articol.

Reproducem o parte dintr'un articol apărut în „Deutsche Jä-

ger-Zeitung“ No. 24 din Iunie 1930, notând că este scris de un german.

„Trebuie în primul rând menționată secțiunea expoziției Românești. Ea a adus la concursul internațional, cel mai frumos cerb „cel mai bun căprior și cele mai bune trei perechi de colți de „mistreț din lume. Cel mai bun cerb! Această piesă trebuie s'o „fi văzut pentru ați face o idee despre ea, este un cerb capital „de o mărime care te uimește și pe care, D-I Karol Kosch l-a „urmărit șase ani consecutiv, până a reușit în cele din urmă să-l „vâneze în perioada boncănitului din anul trecut, după o prea „anevoioasă urmărire. Acest cerb, un exemplar cu 24 de ramuri „neregulate a obținut 219,32 puncte și n'a fost întrecut de cerb „bul expus la expoziția din Viena în anul 1910, decât cu 3 puncte „cte. După măsurile luate de mine, coarneau au următoarele dimensiuni: Cîrconferința ramurilor principale între prima și a două „ramură (de jos) are 19 cm.; între a doua și coroana dreapta „20 cm.; stânga 19 cm.; lărgimea ramurilor principale dreapta „116, stânga 103 cm.; prima ramură (deasupra ochilor) dreapta „34,2 stânga 34,5 cm.; ramura 2-a pe dreapta 32, stânga 38,5 „cm.; rozei 20 și 27 cm. deschiderea interioară între coarne „89 cm. Sub coroană mai are câte o ramură specială trifurcată „(Wolfsprosse).

„După cum spunea însăși D-I Dr. Kosch, la acest exemplar „este vorba de o formațiune de coarne tipică cerbilor din masivul „Călimanului, unde s'a descoperit urma unui cerb pentru „prima oară în 1908. Acest teritoriu este despărțit de masivul

„Gurghiului prin Mureș. Tipul cerbilor din aceste două mase sive este diferit și este deasemenea stabilit că acest exemplar „(premiat) nu a venit din domeniul Gurghiului.

„Asupra originii sale nu s'au cules încă date absolute precise. „Sigur este însă că a venit din nord, urmărind cursul Mureșului, „stabilindu-se apoi în munții Călimanului.

„Dacă ceilalți cerbi care au populat ulterior acest ținut sunt „din Gurghiu sau din Maramureș, nu s'au putut stabili definitiv.

Acesta este tonul pe care-l întrebuințează acei ce nu au interesul să ne laude, dar care totuși doresc să fie obiectivi; ceilalți însă, ne fac elogiul pe care cu drept cuvânt le merităm. Se vor întreba toți acei care sunt departe—in indiferența lor— de acei ce se sacrifică pentru cauza vânătoarească, care este meritul celor ce se ocupă cu vânătoarea, deoarece natura ne-a înzestrat cu cerbi, urși, capre negre, căprioare și tot felul de vânat, care este mai frumos decât în altă parte? De ce să ne împănăm cu merite la care nu avem nici un amestec, nici un drept?

Acestora, care din păcate sunt mulți, le vom răspunde, în speranța că vor aprecia aceste lămuriri, imitând sau mai bine conlucrând cu aceia care au muncit și vor munci pentru a salva și a îmbunătăți ce ne-a mai rămas din belșugul de vânat de ordinioară, fiindcă natura este neputincioasă în fața operii moderne de distrugere întreprinsă de oameni. Dacă o pădure se defrișează și nu ai grije s'o regenerezi, dispăre. Dacă prin indignuire vezi seca bălțile Dunărei, nu vei avea pește și nici avifauna noastră cu care ne mândrim. Dacă lupii vor sfâșia iezii de căprioară, dacă ciorile vor sparge ouăle păsărilor, braconieri vor ucide fără milă epuroaica în perioada de gestațiune și dacă înșfârșit nimeni nu se va gândi să oprească sau să stăvilească această operă de distrugere, atunci vom avea pe lângă priveriștea dureroasă și sărăcia.

Vânătoarea, iubiți cetitori, nu trebuie considerată ca pe timpuri, un privilegiu al clasei conducătoare, dar nici „res nullius“ și mai ales nu trebuie considerată sport, ci un factor important al economiei naționale. Cât este de important și ce venituri aduce Statului, vom arata într'un număr viitor al Revistei Vânătorilor, deocamdată ne vom mărgini să arătăm cui se datorește succesul nostru la expoziția din 1930 dela Lipsca și care este motivul că nu s'au știut aceasta.

Este imposibil să atribuim munca enormă care s'au depus pe tărâmul vânătoresc unei singure persoane, după cum cred că este prematur s'o atribuim colectivității. Succesul de astăzi este opera unei organizațiuni de stat admirabil alcătuită din oameni de inimă și pricepuți, precum și concursului dezinteresat al unei alte organizațiuni oficioase.

Prima este Direcțiunea Vânătoarei în frunte căreia este Consiliul Permanent al Vânătoarei iar a doua este Uniunea Vânătorilor. Ministrul Domeniilor este și rămâne totuși instanță supremă, care prin aprobarea ce-o poate da sau refuza, este în măsură să desființeze această ramură de economie națională, după cum poate s'o ridice la culmele visate de noi. Spre norocul nostru, în fruntea Ministrului de Domenii au fost totdeauna oameni care au avut înaintea ochilor numai interesele superioare ale țării și ne-au ajutat. Un singur păcat au avut și acesta este că nu au avut timp să fie vânători.

Organizația Direcției Vânătoarei din Ministerul Domeniilor, de parte de a fi desființată, așa cum o preconizau anumiți oameni, trebuie mărită, complexând-o cu energii pricepute care să ajute pe Directorul general. Inspectorii de vânătoare de toate categoriile, dețin în mod onorific aceste posturi, pleada de paznici publici și privați deasemenea.

Numai din pasiune își fac toți oceaștia datoria și nu cer altă recompensă decât mulțumirea unui succes așa cum l-am avut la Lipsca.

Democrația escesivă, așa cum se predică la noi, aduce mari stânguiuri în bunul mers pe tărâmul cinegetice și oprește pe cei care s'au pus cu trup și suflet în serviciul ei să-și continue opera. Vânătorii conștiințenți însă nu se dau bătuți, luptând cu sfortări uriașe pentru binele țării.

Societățile de vânătoare care s'au grupat în jurul Uniunii Vânătorilor, numără astăzi câteva mii de oameni hotărâți să-și apere patrimoniul lor scump, vânatul, împotriva tuturor răuvoitorilor și a tuturor încercărilor de răzbunari personale.

Ceace trebuie neapărat amintit este că expoziția din anul acesta a dovedit pentru toată lumea, că suntem aproape singura țară care sub raportul vânătoresc a arătat un progres însemnat după război.

Trofeele noastre expuse, sunt cucerite exclusiv în perioada ultimilor zece ani, pe când cele ale celorlalanți concurenți, sunt de dată mai veche. Ei bine gloria, renumele, laurii culeși de România, se datoresc iubiți vânători, Dumneavoastră, membri ai Uniunii, Organizațiunei de Stat și orcât ași vrea să evit nume proprii, menționez totuși pe acel al D-lui N. Săulescu Dir. G-1 al Direcției Vânătoarei, pe acel al D-lui A. Președinte de onoare al Uniunii G. Nedici, al D-lui A. Mocsoniy iubitul nostru președinte, fără a neglija să menționez comitetul de organizare al Expoziției care a muncit enorm pentru triumful nostru, adunând trofee.

Fie, ca pe viitor munca pentru înălțarea noastră pe tărâmul vânătoresc, să fie socotită ca o chestiune importantă de Stat, având sprijinul guvernelor care prin aceasta vor mări visteria

Statului cu milioane multe, iar o parte din gloria țării dusă peste hotare, să se reverse și asupra noastră adoratorii modeste ai zeiței Diana.

G. L.

LISTA PREMIILOR DELA EXPOZIȚIA INT. DE VANATOARE LIPSCA 1930

Premiile internaționale

Coarne de Cerb

- 1) **România.**— Dr. Kosch pr. I 219,32 puncte cat. 166.
 - 2) **Ungaria.**— Conte Draskovich pr. II 215 puncte cat. 9.
 - 3) **Ungaria.**— Geza Amrassy pr. III 213 puncte cat. 17.
 - 4) **Ungaria.**— Baron Rubido-Zichy pr. IV 210,70 cat. 62.
 - 5) **Ungaria.**— Conte Paul Paul Palffy pr. V 209,6 puncte cat. 22.
- Celelalte premii până la 10 sunt câștigate tot de vânătorii unguri.

Coarne de cerb (din parc)

- 1) **Ungaria.**— Conte Dr. Rovich pr. I 212,50 puncte.
- 2) **Acelaș.**— pr. II 207,1 puncte.
- 3) **Germania.**— Direcția Parcurilor și Castelilor pr. III 206,14 puncte.
- 4) **Ungaria.**— Conte Szichenyi pr. IV 203,35 puncte.
- 5) **Germania.**— Baroneasa Tiele-Vinkler pr. V. 200,88 puncte

Coarne de cerb lopătar

- 1) **Ungaria.**— Principele Esterhazy pr. 212,14 puncte.
- 2) **Danemarca.**— Grewinda I. Wedell pr. II 200 puncte.
- 3) **Acelaș.**— pr. III 108,25 puncte.
- 4) **Ungaria.**— Zoltan Rathonyi pr. IV 197,80 puncte.
- 5) **Danemarca.**— Grewinda I. Wedell pr. V 193,75 puncte
- 6) **Ungaria.**— Zoltan Szavoztt pr. IV 193,60 puncte.
- 7) **Ungaria.**— Pr. Paul Esterhazy pr. VII 291,60 puncte.
- 8) **Acelaș.**— pr. VIII 190,47 puncte

Coarne de căprioară

- 1) **România.**—Karpthenjäger (Ing Witting) pr. I 180,45 puncte.
- 2) **Ungaria.**— Conte Zapary pr. II 167,40 puncte.
- 3) **Germania.**— Kani pr. III 165,25 puncte.
- 4) **Germania.**— V. Stein IV 165. puncte.
- 5) **Ungaria.**— Conte Wenkheim pr. V 163,55 puncte.
- 6) **Ungaria.**— Baron T. Szeszsky pr. VI 161,7 puncte.
- 7) **Ungaria** Conte I. Wenkheim pr. VII 159,55 puncte.
- 8) **Ungaria.**— Conte G. Raday pr. VIII 159,35 puncte.
- 9) **Ungaria.**— Muzeul Ajr. Ungar gr. IX 157,15 puncte.
- 10) **Austria.**— Franz pr. X 155 puncte.
- 11) **Ungaria.**— Conte I. Révay pr. XI 153,60 puncte.
- 12) **Germania.**— V. Stein pr. XII 152,7 puncte.
- 13) **România.**— Dr. Simo pr. XIII 152,6 puncte.
- 14) **Ungaria.**— Baron A. Harkany pr. XIV 152,5 puncte.
- 15) **România.**— Wrbitschky pr. XV 152 puncte.
- 16) **România.**— Denbel pr. XVI 151,25 puncte.

Capre negre

- 1) **Ungaria.**— Conte G. Kendeffy pr. I 125,9 puncte (?)
- 2) **Ungaria** Baron P. Inkey pr. II 125,7 puncte.
- 3) **Acelaș.**— pr. III 125 puncte.
- 4) **România.**— Dr. Negrilă pr. VI 123,7 puncte
- 5) **Acelaș.**— pr. V 123 puncte.
- 6) **Germania.**— Speiser pr. VI 121 puncte.
- 7) **Jugoslavia.**— Matajac pr. VII 121,4 puncte.
- 8) **Ungaria.**— Conte G. Kendeffy pr. VIII 121 puncte.
- 9) **Jugoslavia.**— Baron pr. IX 120 puncte.
- 10) **România.**— Spies pr. X 120,5 puncte.
- 11) **Germania.**— Krupp pr. XI 119,4 puncte.
- 12) **Jugoslavia.** O. Ojel pr. XII 119,3 puncte.
- 13) **România.**— Schmutzler pr. XIII 119,1 puncte.
- 14) **România.**— Stoichiță pr XIV 119,9 puncte.
- 15) **Germania.**— Speiser pr. XV 118 puncte.

Muffloni Principe AlŃons de Bavaria pr. I 153,5 puncte

MISTREȚI

- 1) **România.**— Dr. Stoichiță 2 premii I.
- 2) **România.**— A. Micu pr. I.
- 3) **Ungaria.**— Baron M. Baiçh pr. I.
- 4) **România.**— Col. Spiess pr. I.
- 5) **Ungaria.**— G. Rehédey pr. I.
- 6) **România.**— Stoichiță 3 pr. I.
- 7) **Ungaria.**— A. Lumniczer pr. I.
- 8) **România.**— Schwöbel pr. I.
- 9) **România.**— Wrbitschky pr. II.
- 10) **Ungaria.**— Conte Szecheny. pr. II.
- 11) **Ungaria.**— Conte Carolyi 4 pr. II.
- 12) **Austria**— Gottschee pr. II.

- 13) Germania. — Ihmhoff pr. III.
 14) Germania. — Paul pr. III.
 15) Ungaria. — Conte Karolyi 3 pr. III.
 16) Ungaria. — Baron Radvanszky pr. III.
 17) Ungaria. — Conte Lowyai pr. III.
 18) Ungaria. — Conte Zichy-Mesko pr. III.
 19) Ungaria. — Conte Palacicini pr. III.
 20) Ungaria. — Dr. T. Szóke pr. III.
 21) Ungaria. — A. v. Szrmay pr. III.
 22) Ungaria. — N. D. Horthy pr. III.

PREMII OBTINUTE DE ROMANIA

Coarne cerb

PREMIUL I.

- 1) Dr. Kosch, 2) Baron Thur-Rumbach, 3) Bohanek, 4) Of. Vânătorie Regale, 5) Baron R. Banffy, 6) Dr. Nedici, 7) Eug. Szabo, 8) Baron R. Banffy.

PREMIUL II.

- 9) Dr. Stoichiță, 10) I. Popescu, 11) Of. Vânătorie Regale, 12) Dr. Nedici, 13) Baron D. Banffy, 14) Comșa, 15) Olteanu, 16) O. Kosch, 17) A. Mocsoniy, 18) Nedici, 19) Stoichiță, 20) Coșma, 21) Mirbitzky, 22) Dr. Nedici.

PREMIUL III.

- 1) Dr. Stoichiță, 2) Of. Vânătorie Regale 2 pr., 3) Nedici, 4) Kosch,

- 5) Klazel, 6) Comșa, 7) Kosch, 8) Nedici, 9) Kosch, 10) Wirbitzky, 11) Nedici, 12) I. Iacob.

Coarne de căprior

PREMIUL I.

- 1) Karapathenjäger (Ing. Witting), 2) Dr. Simo, 3) Wirbitschky, 4) Fr. Denbel, 5) Baron Sigismund.

PREMIUL II.

- 1) Frantz, 2) Conte Königsberg, 3) Popovici, 4) Karapathenjäger, 5) Schröbel, 6) Baron Bohus, 7) G. Orebowski.

Cerb lopătar

Capre negre

PREMIUL I.

- 1) Dr. Negrilla, 2) Col. Spiess, 3) Schmutzler, 4) Stoichiță, 5) Nedici, 6) Stoichiță, 7) Popovici.

PREMIUL II.

- 1) Pui, 2) Fonn, 3) Comșa, 4) Schmutzler, 5) Cuza, 6) Stoichiță, 7) Comșa, 8) Micu, 9) Miess.

PREMIUL III.

- 1) Stoichiță, 2) Comșa, 3) Schmutzler, 4) Fonn, 5) Stoichiță, 6) Pincass, 2 și 4.

ZIMBRUL IN TRANSILVANIA

de Maior SCHNEIDER-SNIDER

ENUMIRI românești și ungurești de văi ca: Valea Zimbrului = Bölény völgye — Begyén völgyes: precum și denumiri de localități ca Belin = Bölön, Beiuș = Belenyes; deasemenea și denumirile din ținuturile locuite de secui ca Bivalyforras = Clăbucetul zimbrului = Clăbucetul taurului, Biva-

lyészkas = valea zimbrului, sunt în oarecare legătură cu ținuturile de o linioară, populate de zimbru și pe care-l găsim în cronicile ungurești sub denumirea de Bölény și Begyén.

Secuții întrebunțau denumirea de Begyén și Bivaly, iar numai în dialectele de mai târziu se întrebunțau denumirea de Bölény, așa cum astăzi cocoșul de munte (Tetrao urogallus) nu este denumit în limba maghiară obișnuită „fajd“, ci se spune Vadpáva = păun sălbatic. În Transilvania, pe blazoanele nobililor, se găsește zimbrul, cum spre exemplu pe cel al familiei Contelui Lázár de Szárhegy et Gyalaküt și pe acel al Contelui Vass de Czege.

Unii cronicari au considerat din eroare și coarnele care erau efigia unor principii din Moldova, tot drept coroane de zimbru. Această eroare însă a fost rectificată de Prof. Dr. Botezat, în studiu său apărut în (Revista academiei de științe, din anul 1913), dovedind cu precizie că acele coarne nu sunt de zimbru (Bison Bónasus ci coarne de bou sălbatic (Bos primigenius), care specie exista în secolul XVI în principatul Molodvei.

Bonhini, cronicarul Regelui Matei Corvin amintește la sfârșitul Sec. XV, de mai multe ori zimbrul și vânătorile de zimbru. După luptele dela Mohaci în urma

căroră, jugul turcesc a fost pecetuit pentru Ungaria. Principele Ștefan Majlath al Transilvaniei ar fi făcut, în anul 1534 o vânătoare extraordinară de zimbruri și anume în pădurile seculare din Gurghiu (Jud. Ciuc), în timpul căreia, zi brieri ar fi făcut pagube mari și ar fi omorât mai mulți oameni. Vânătoarea această s'a ținut la 20. I. Din păcate lipsește numele participanților și arătarea numărului zimbrilor vânați.

Din scrierea Principelui George Rakoczy I către Paul Bornemiza de Borosjenő, vedem că la 22. IX. 1643 se ține în munții Gurghiului o vânătoare de zimbruri, la care era invitată întreaga nobilime, cu vânătorii de zimbruri specialiști și cei ce construiau gropi-curse, iar ocul de întâlnire era la castelul din Gurghiu Acest castel cu teritoriile de vânătoare dinprejur, a fost totdeauna în posesiunea înalților aristocrați, în ultimul timp al Principelui și Regelui Ferdinand I. Istoria Gurghiului o descrie Directorul vânătorilor Regale D-l A. R. Spiess de Braciovforté în cartea sa scrisă în limba germană (se găsește la autor în Sibiu).

După cronicile, zimbrul ar fi fost în anul 1718 în pădurile Gurghiului un vânat ce se întâlnea foarte des. În memoriile Baronului Peter Apor (1730), foarte valoroase sub raportul istoric-cultural, putem ceti că pieile de zimbru erau întrebunțate de întreaga aristocrație sub formă de covoare sau ca învelitori în corturile lor, când se duceau la vânătoare și în războaie.

Cu ocazia unui sfat al țării ținut la Sibiu în anul 1740, se zice că Contele Lázár Ferenc ar fi venit într'un echipaj tras de doi zimbruri masculi, care fusese prinși în pădurile sale din Gurghiu și care aveau coarnele aurite după cum erau și pe blazonul său (Date luate după naturalistul Conte Lazar Kalman. „Din țara noastră și străinătate” = Hazánk s'a Külföld 1856). De la sfârșitul

Secolului XVIII încoace avem foarte puține date. Istoricul Benkő Iosif amintește că în pădurea la Fülle (Jud. Târnava) a fost văzut un zimbru.

După memoriile renumitului vânător din aristocrația maghiară, anume Ujfalvy Sandor de Mezökövesd, ultimul zimbru (femelă) cântărea 5 chintale și 42 funzi, a fost vânat în anul 1762 la 8. X. și anume în muntele Plaiu (Mas. Bărgău). — La această vânătoare a luat parte și soțul său Leszay Sörinc, care deasemenea povestestea despre această vânătoare.

Cel ce a ucis zimbrul se numește Gorla Ioan, un vânător țaran cu care Ujfalvi în anul 1814 vâna în teritoriul Bărgău și despre care povestește că a luat parte la șase vânători de zimbru în decurs de mai multă vreme și că zimbrii au rănit grozav mai mulți dintre acești vânători. Participant activ la diferite vânători de zimbrii a fost și țaranul Alexe Crișan.

Acești doi țărani, spune Ujfalvi, că ar fi fost martori oculari. Din păcate memoriile lui Ujfalvi nu ne povestesc peripețiile acestei vânători, despre care cei doi țărani atât de încercați trebuie să-i fi povestit. Memoriile istorico-vânătoarești și extrem de interesante ale lui Ujfalvi se găsesc în arhiva din Cluj. Ele sunt în patre scrise și tipărite în limba maghiară (Erdélyi régebbi és közelebbi vadászotok = Vânătorile ardelenesti mai vechi și mai noi. Editura Minerva S. R. Cluj) Valoarea istorică-vânătoarească a acestor memorii fiind foarte mare, ar fi de dorit ca ele să fie traduse complect în limba română, pentru a putea fi cetite de vânătorii noștri.

Inutile rămân toate cercetările pentru a descoperi

blănuri și coarne de zimbru. Ultima pereche de coarne ce s'a dovedit cu certitudine că este de zimbru se găsea în muzeul Colegiului reformat din Aiud, dispărând de acolo în anul revoluției din 1848/49.

Ar fi fost pentru muzeul nostru de vânătoare (Nedici), cu siguranță o piesă extrem de interesantă, acele coarne de zimbru, de asemenea și tablouri cu situația exactă a acelor timpuri, reprezentând vânători de zimbrii (Bos Bonasus) și de Bou sălbatec (Bos primigenius).

Cavalerii Germani au clădit Maricenburg la Feldioara, cum și cetatea din Teliu (Valea Buzăului) apoi Cetatea Bran, cetatea de pe Tâmpa Brașov etc. Acești Cavaleri ai ordinilor germane locuiau și vânau în ținuturi unde exista zimbrul.

Cercetări prin arhive (anume acele ale acestor ordine din Germania) ar scoate la iveală chestiuni interesante asupra repariției zimbrului și asupra modului de vânătoare al acestuia.

Zimbrii din pădurile din Bialoves au dispărut, la fel s'a întâmplat și cu cei din parcurile Caucaziene (K ban). Ungaria avea zimbrii în grădini Zoolgice, care se zice că s'ar găsi actualmente într'un mare parc la Visegrad, găsindu-se acolo în libertate.

Noi mai avem încă întinderi de păduri imense, neatrinse de secure, însă nici un zimbru. Deasemenea avem un fond mare de vânătoare, care este acunat din taxele a 35.000 de purtatori de permise de vânătoare.

Și acum pun întrebarea: Nu ar fi acești bani bine întrebuințați dacă numai o mică parte din ei ar fi alocați pentru înființarea unui parc pentru prăsirea zimbrilor?

Apărarea pasărilor migratoare contra luminii farurilor

Articol apărut în Saint-Hubert-Club și semnat de DI. R. VILLATTE DES PRUNGES.

UTORUL acestui articol a fost trimis să studieze modalitatea de a proteja pasările migratoare la farul din Boulogne-sur-Mer, unde a stat în nopțile de 5—6 și 6—7 Noembrie 1929.

În scopul acesta, se instalase un sistem de contra lumină, în vârful cupolei farului, de care se loveau și se sdrobeau până atunci păsările.

Isvorul acesta de lumină este produs de zece lămpi, fiecare de câte 100 de lumini, prevăzute cu reflectoare emailate, în scopul de a proiecta întreaga lumină asupra farului, mascând-o în același timp spre mare.

Pentru a înlesni păsărilor să se odihnească, s'au construit niște scări, pe cele două laturi ale construcției.

D-l Villatte des Prunges constată eficacitatea acestor instalațiuni. Atunci, când contra-reflectoarele erau în funcțiune, pasările se așezau în mare multime pe scările de odihnă, îndreptându-se cu viteză mult mai mică spre far și nu se isbeau mortal de el. Din contră, de câte ori se stingeau contra luminile, se omorau un număr oarecare de pasări.

Autorul acestui articol propune câteva îmbunătățiri acestui sistem și anume:

1) Să se așeze noi scări sau bare de odihnă pe cupola farului, constatând că păsările se așează pe strășina ei și pe suporturile lămpilor

2) Să se lungească brațele care susțin proiectoarele pentru a se putea lumina farul în întregime.

3) Să se instaleze o scară fixă până la aceste reflectoare pentru a putea schimba mai cu ușurință lămpile în caz de furtună.

Aceste măsuri extrem de folositoare, dictate de cele mai simple formule cinegetice, le semnalăm celor în drept, adăugând că în revista noastră, în cadrul unui articol al D-lui Director al Vânătorilor Regale, s'a semnalat dezastrul care îl produc în rândurile păsărilor migratoare, farurile de pe coasta Mării Negre.

Ideea de a se lua măsuri de protecțiune pentru pasările care sboară cu toată viteza, orbite de lumină, pentru a muri sdrobite de zidurile farului, a fost agitată și la noi; rămâne să se găsească un om de bine, care să pună la dispoziție fondurile necesare pentru instalații similare și pe litoralul nostru.

Ar trebui să vadă cineva jalea care se așterne în timpul migrațiunii în jurul farurilor. Bietele pasări, cu țeasta capului zdrobită, zac pe jos; altele, amețite sau cu aripele frânte, privesc după stolurile care pleacă în țările calde, iar ele vor fi condamnate fie să se asfixieze în fundul sacului de braconier, sau dacă nu sunt găsite, vor muri singuratec de dor sau de frig în țara noastră, în care nimeni nu a știut să găsească mijloacele necesare să le ocrotească.

Vom ajunge și noi vreodată la înălțimea menirii vânătorului corect?

CONSIDERAȚIUNI GENERALE ASUPRA REPARTIȚIEI MAMIFERELOR DE INTERES VÂNĂTORESC DIN ROMÂNIA

de Dr. R. I. CĂLINESCU

ARTIODACTILE. *Cerbul* (*Cervus elaphus* L.). Spontan, destul de rar în Carpații meridionali, la Vest și Est de Olt, lipsind în Prahova; comun în Carpații orientali, dela Sita Buzelui și până la granița Cehoslovaciei unde aria sa de repartiție este foarte lată. Exemplare excepționale pe teritoriul de vânătoare al D-lui Consilier G. Nedici (muntele Făina jud. Maramureș) ¹⁾.

înainte de 1848, în rezervația contelui Bruckenthal, la Sâmbăta de jos, lângă Făgăraș. Lopătarul se mai găsește astăzi la noi numai în cerbăria statului dela Șarlota și în puține exemplare pe moșia contelui Karacsony, în pădurea dela Banloc (jud. Timiș), apoi la Sochodor (jud. Arad) și Balc, (jud. Bihor).

Căprioara (*Capreodus capreolus* L.). Spontană în toate pădurile de conifere și fag din țară ca și în

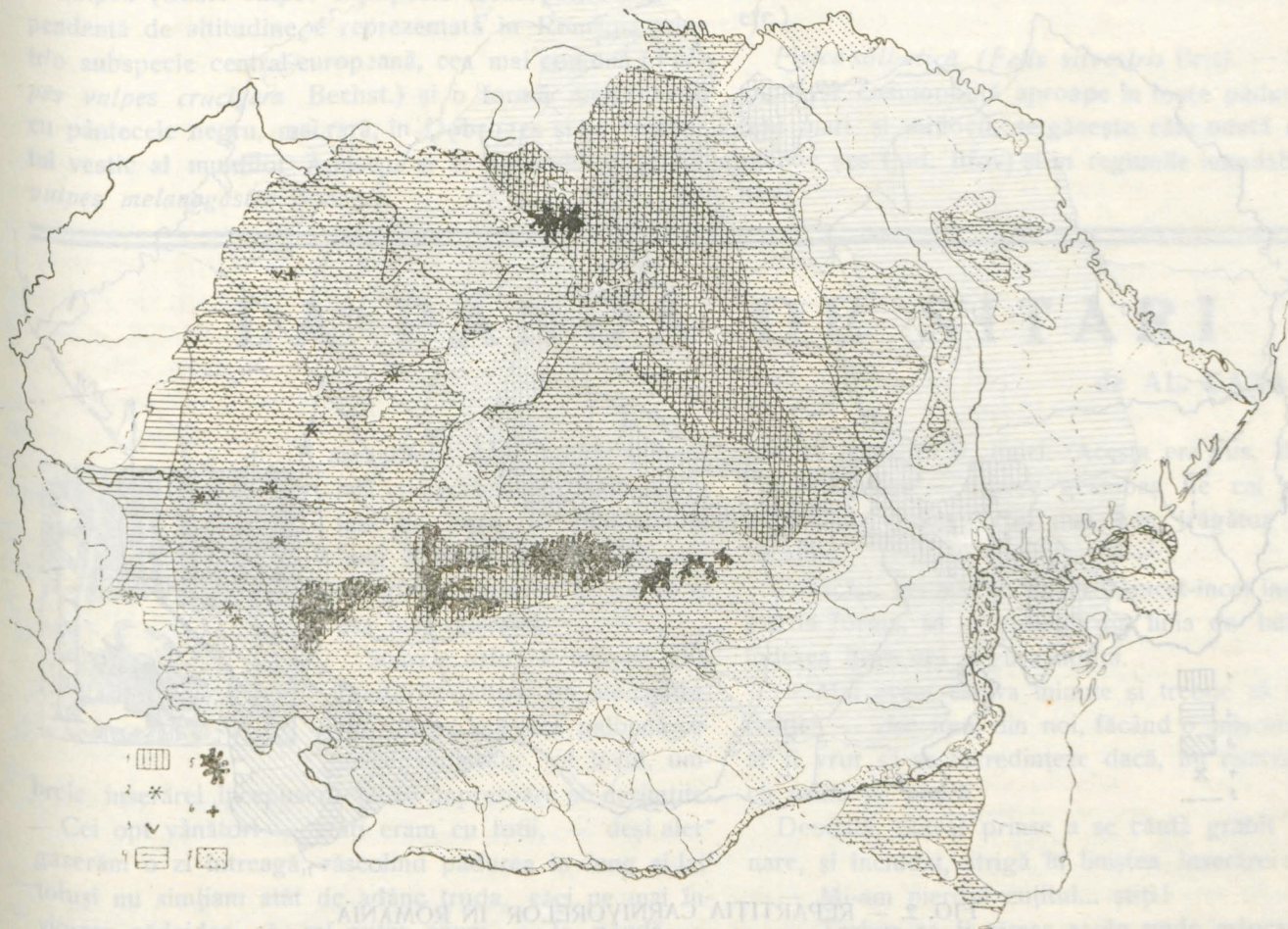

FIG. 1. — REPARTIȚIA ARTIODACTILELOR ÎN ROMÂNIA.

1) Cerbul, spontan ; 2) Cerbul, colonizat ; 3) Lopătarul ; 4) Căprioara ; 5) Capra neagră ; 6) Muflonul ; 7) Mistrețul.

Colonizat, în parcuri de vânat (Șarlota ²⁾ Banloc, jud. Timiș), sau liber (Bocșa montană, Reșița Jud. Caraș, Svarin lângă Nadrag Jud. Severin, Sochodor, Păvârșin și Moneasa, jud. Arad).

Lopătarul (*Cervus dama* L.). Specie mediteraneană, care după Bielz fusese colonizat în număr mare deja

¹⁾ Hărțile de repartiție sunt executate în concordanță și cu înformațiile zoogeografice ale observatorilor Centralei.

1) Muntele Făina, teritoriul de vânat al d. Consilier G. Nedici, se află în județul Maramureș pe apa Vaserul la 30 Klm. Est de Vișeu de Sus; 60.000 Ha. pădure, modern amenajată, cu observatoare, ogoare de nutreț, ateliere, etc.; faună extrem de bogată.

2) Șarlota, pădure și comună în jud. Timiș; instalație modernă pentru cerbărie; parc de vânătoare închis la interiorul ocolului Silvic, cu 5 fânării; circa 300 cerbi și circa 70 lopătari; căprioare și fazani foarte puțini; mistreți trecători.

unele de stejar (Dobrogea); se pare că în pădurile de stejar din Crișana și Banat este deasemenea autohtonă deși a fost larg colonizată în aceste regiuni (Casa Verde ³⁾ lângă Timișoara).

Colonizată în pădurile de antestepă în Banat, Crișana și Muntenia (jud. Ilfov: Brănești etc.).

Capră neagră (*Rupicapra rupicapra* L.). Spontană, comună în regiunea alpină dela 1800 metri în sus, mai ales pe masivul Retezatul (circa 1.500 exemplare), Parângul, Făgăraș (circa 3.000 exemplare), Bucegi,

³⁾ Casa Verde, pădure lângă Timișoara, cu instalație pentru creșterea fazanilor: 3 Ha., 5 voliere; rezervă: 200 fâzanițe și 70 cocoși (*Ph. colchicus*, *torquatus*, *mongolicus*, *versicolor*, *decoloratus*); pădure de vânătoare: 800 Ha.; fazani cu pui circa 3.000 exemplare.

Rodna; lipsește în munții Apuseni și a dispărut recent în celelalte masive ale Carpaților orientali.

Muflonul (*Ovis musimon* Pall). Colonizat. Specie mediteraneană (Corsica), Muflonul a fost colonizat în Ardeal la 1868, pe moșia contelui Carol Forgacs, aproape de pasul Ghimeș, unde a fost stârpit în timpurile mai noi.

Azi, se mai află câteva exemplare pe moșia D-lui Iosef Pincas din Com Balc (Baioc), jud. Bihor.

Mistrețul (*Sus scrofa* L). Spontan. Specie foarte comună și aproape cosmopolită, întinzându-se atât în regiunea masivului nostru păduros, cât și în petecele

CARNIVORF. **Ursul** (*Ursus arctos alpinus* F. Cuv.). Spontan în regiunea coniferelor din Banat și Carpații meridionali, mai restrâns în Carpații orientali și coborând către toamnă pen'ru a se hrăni, la altitudini mici (Tismana, jud. Gorj; Brașov) la limita inferioară a zonei coniferelor.

Viezurele (*Meles meles* L.) Spontan, comun și independent de altitudine, lipsește numai în stepa propriu zisă uscată.

Vidra (*Lutra lutra* L.). Spontană, comună în albia majoră a apelor mari și mai ales în zona inundabilă a Dunării și deltă.

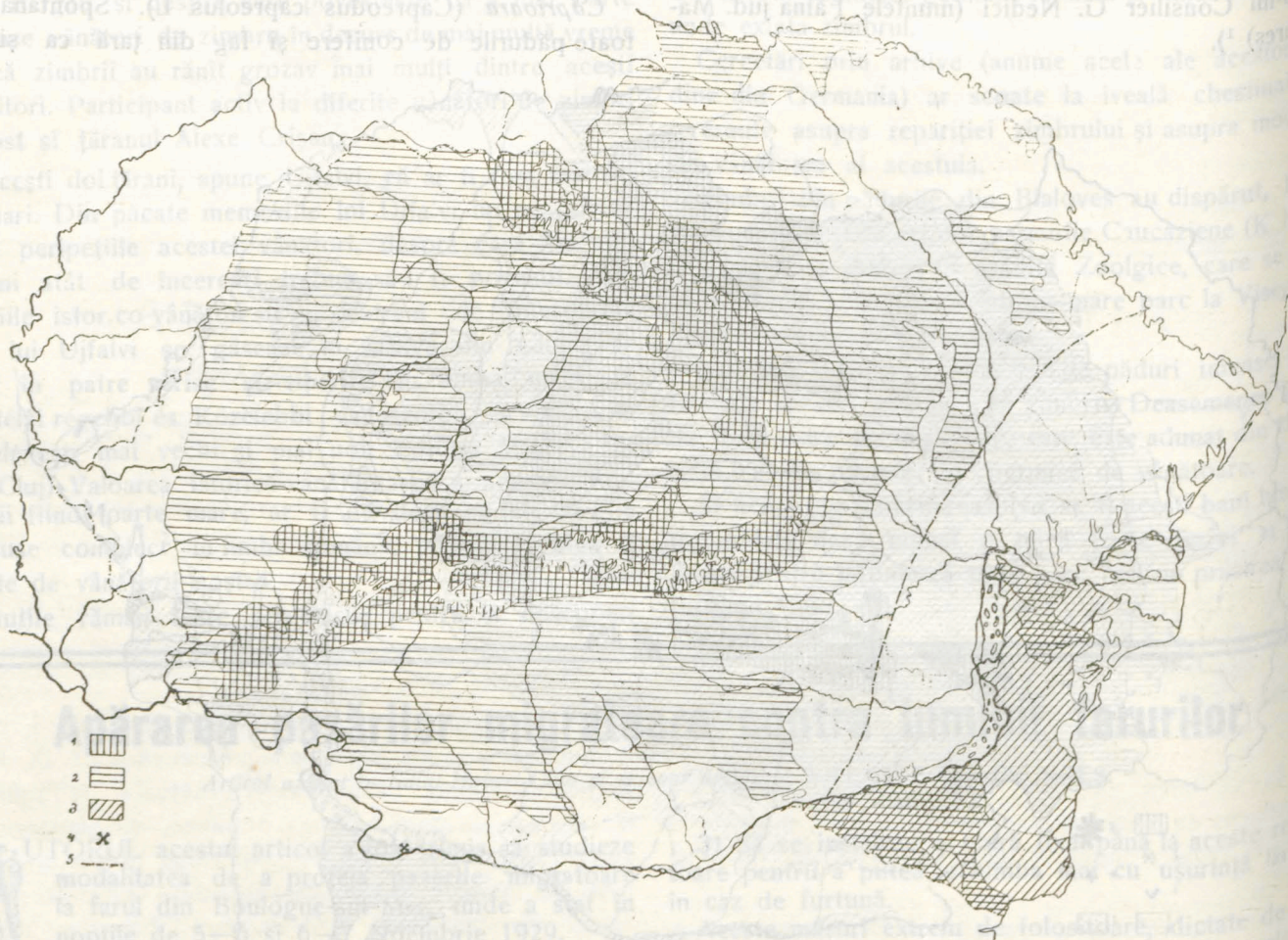

FIG. 2. — REPARTIȚIA CARNIVORELOR ÎN ROMANIA.

- 1) Ursul; 2) Pisica sălbatecă; 3) Dihorul pătat; 4) Șacalul; 5) Linia de despărțire între Dihorul european (Vest) și asiatic (Est).

de pădure din antestepă, zona inundabilă a Dunării, inclusiv delta, lipsind în regiunea stepii propriu zise; stârpit în antestepa de Vest (Valea inferioară a Mureșului).

ROZĂTOARE. **Iepurele.** Spontan în țară și reprezentat prin două subspecii separate de o limită, care coincide cu marginea sud-orientală a Carpaților și anume: *Lepus europaeus transsylvanicus* (= *carpathorum* Hilz.), în Carpați și Transilvania — și *Lepus europaeus europaeus* Pall, în restul țării; recolonizat în unele regiunile Banatului.

Veverița (*Sciurus vulgaris fuscoater* Altum), comună în regiunea pădurilor noastre de brad și fag (Basarabia), e reprezentată în regiunea mediteraneană a țării printr'o subspecie meridională (*Sciurus vulgaris italicus* Bonap)

Jderul (*Martes martes* L.). Spontan, comun în masivul nostru păduros începând dela limita inferioară a fagului; reprezentat în munții Dobrogei prin forma cu pata roșie cinabru (*Martes martes latinorum* Barrett-Hamilton) după comunicarea d-lui N. Săulescu, Directorul General al Vânătoarei.

Pietrarul (*Martes foina* L.) Spontan și comun la altitudini mai mici și neevitând locuințele umane ca specia precedentă.

Dihorul comun (*Putorius putorius* L.). Spontan și comun în toată țara, afară de regiunea Bărăganului, Basarabiei sudice și Dobrogei, înlocuit prin specia următoare.

Dihorul de stepă (*Putorius evermanni* Less.) spontan și comun în Sud-Estul țării.

Dihorul pătat (*Vormela peregusna* Gueld.) spontan și comun în Dobrogea.

Norița (Lutreola lutreola L.). Spontană și comună ca și Vidra, însă cu o repartiție mai largă, fiind mai puțin influențată de către om.

Nevăstuica mare, (Mustela ermina aestiva Kerr) spontană, comună și independentă de altitudine.

Nevăstuica mică, spontană, această specie este dublată în România dealungul marginii sud-orientale a Carpaților într'o subspecie occidentală (în Ardeal și Carpați: *Mustela nivalis nivalis L. = vulgaris L.*) și o subspecie orientală (vechiul Regat: *Mustela nivalis boccamela* Bechst. = *dombrowskii* Matschie).

Lupul (Canis lupus L.). Specie comună, mai ales iarna când se revarsă dela munte și din stufurile Dunării, unde se adună în timpul verei.

Vulpea (Canis vulpes L.) Specie cosmopolită și independentă de altitudine, e reprezentată în România printr'o subspecie central-europeană, cea mai comună (*Vulpes vulpes crucigera* Bechst.) și o formă meridională cu pântecele negru, mai rară, în Dobrogea și pe versantul vestic al munților Apuseni și ai banatului (*Vulpes vulpes melanogaster* Bonap.).

Șacalul (Canis aureus L.) Această specie este o apariție nouă pentru fauna României.

Primul exemplar, recunoscut ca tare, determinat de mine, proprietatea d-lui I. I. Florescu (Se-ca de câmp Jud. Dolj) a fost împușcat în Octombrie 1929, pe ostrovul din dreptul Com. Ghidici (Jud. Dolj).

Alte două exemplare au fost văzute de oamenii acestuia, trecând Dunărea înot și refugiindu-se în plantațiile de salcâmi ale Com. Ghidici.

Râsul (Lynx lynx L.) Specie din ce în ce mai rară, în regiunea coniferelor, având o repartiție aproape asemănătoare cu aceea a ursului, mai restrânsă pe versantul occidental al Carpaților orientali (jud. Năsăud) și mai largă pe versantul oriental (Bucovina); mai comună în Carpații meridionali (munții Bârsei, Făgărașului etc.).

Pisica sălbatică (Felis silvestris Bris.) — Specie comună și cosmopolită aproape în toate pădurile de înălțimi mari și mijlocii, se găsește câte odată și în pădurile de șes (jud. Ilfov) și în regiunile inundabile ale Dunării.

LA PÂNDĂ DE SITARI

de AL. CAZABAN

E așezarăm,—după multă chibzuală și vorbă de clacă, — în linie de pază, în fața șirului lung și tăcut al arborilor cari mărginesc pădurea, în partea ei cea mai sălbatică.

Soarele asfințise demult. Din fundurile întunecate ale pădurei, de pe miriștea galbenă-cenușie, de peste tot locul, um-

brele înserării începuseră să ne împresoare pe nesimțite.

Cei opt vânători — atâți eram cu toții, — deși alergaserăm o zi întreagă, răscolind pădurea în lung și lat totuși nu simțiam atât de adânc truda, căci ne mai înviorase nădejdea că cel puțin acum, — la pândă, — vom avea norocul să doborâm vre-o câți-va sitari.

Scosaserăm cu toții gentele cari atârnav greoaie la gât, și le așezarăm jos, la picioare. Nu departe, câinii noștri de vânătoare se frământau neastâmpărați, neputându-se hotărî să stea locului, în așteptare. Din când în când, Lord — neîntrecutul meu seter — se opria în fața mea ridicând asupra-mi ochii întrebători, se miră că stau așa neclintit, cu degetul la oțelele puștei, gata de tras, deși de nicăieri nu se arătă vre-un vânat oare-care!

La vre-o douăzeci de pași, în dreapta, aveam de tovarăș pe Stavăr un flăcău voinic, vânător de meserie care se deosebea de noi toți, căci avea haine albe de aba groasă, ce îl arătau și mai mătăhălos de cât cum eră de fapt.

În stânga, tot la aceeași depărtare stătea, fumându-și liniștit țigara, Tudor Stan zis și Pușcăriașul.

Cei l'alți pândăși erau țărani, afară de cel din capul

dinspre răsărit al liniei. Acesta era rus, de felul lui. Foarte bărbos — fusese geambaș de cai și acum se bucură de faima celui mai bun trăgător la sitari și becaține.

Tovarășii cei mai îndepărtați, încet-încet începeau să-și piardă forma, să se șteargă din linia de bătaie, așa se îndesea între noi negura nopții.

— Mai avem câteva minute și trebuie să treacă afurisiții! — zise unul din noi, făcând o mișcare ca și când ar fi vrut să se încredințeze dacă, nu cumva, amortise cu mâna pe pușcă.

Deodată, Stavăr prinse a se căută grăbit prin buzunare, și încludat, strigă în liniștea înserării:

— Mi-am pierdut cuțitul... știți!

— Trebuie să fi rămas acolo unde mâncarăm, — zise Tudor arătând cu degetul spre o movilă care negrea în miriște, nu departe de noi.

Abia făcu Stavăr câți-va pași ca să-și caute cuțitul, și iată-l pe Tudor că se repede și îi prinde locul de pază. Indată, fără să se sinchisească cât de puțin, se puse să-și fumeze nepăsător luleaua.

Mă așteptam acum să isbucnescă o ceartă — cunoscând în deajuns firea celor doi vânători, — dar care îmi fu mirarea când văzui că Stavăr, în loc să se ducă să-i ceară socoteală celui care îi luase locul, se îndreptă spre stânga și se așeză acolo unde stătuse Tudor.

Numai atâta îl auzii murmurând:

— Las' Tudore!... că după pândă ne-om răfui și noi! Și în adevăr că acum nu mai era timp de răfuială.

Noaptea o și simțiam că se apropie stăpânitoare, cu pași întunecați, alungând amurgul care își risipea în zare umbrele-i plumburii...

Arborii, care străjuiau în fața mea, par'că se înmulțeau, se strângeau unul lângă altul, alcătuind un gard uriaș negru și de nepătruns.

Dar în răsfrângerile de lumină care se revărsau din cer ca un val de argint peste creasta pădurei, copacii își desemnau limpede vârful lor subțiri, clătînând în aer frunze negre cu marginea ascuțită, simțitoare.

— Ce dracu, o întârziat *boerii* de nu se mai arată?! ocări Tudor prins de neastâmpăr.

Dar nu-și isprăvi vorba, și iată-l că se ivi, — ducând pe fâlfăiri repezi taina codrului întunecat, — un sitar grăbit, care lunecă peste vârful arborilor, și trecu săgeată d'asupra liniei de pândă.

Când își îndreptă zborul spre pământ, gata să piară în întuneric, o detunătură porni, aprinzând o flacăra însângerată care lumina o clipă pușca fumegândă din mâna lui Tudor.

N'avui timp să aflu dacă vânătorul făcuse vre-o ispravă, când zarea fu iarăși săgetată, de sborul unui al doilea sitar ce venea țintă spre mine. Dar, ca și când și-ar fi dat seama că îl așteaptă pânditoare țeava puștei mele, făcu o sucitură și își tăia un alt drum peste vârful întunecat al arborilor.

Totuși nu se avântă departe, căci focul bine îndreptat al unui alt pândăș ii scurtă sborul, svârlindu-l, cât colo, în întunericul pădurei.

Din vale, mai răsunară câte-va focuri apoi, pe dată se făcu liniște adâncă.

Dunga de lumină de peste creasta pădurei, din ce în ce prindea să se strângă, să se subțieze și să capete o nuanță mai închisă, mai întunecată. Iar când frunzele începură să se lățească, topindu-se par'că în întuneric, o voce răsună:

— Haideți băeți, că de-acu nu mai trec ei...

— S'au dus dracului, — răspunse un glas supărat, — să mergem! Și atunci, din toate părțile, vorbele porniră întrebătoare, încrucișându-se în aerul rece, în mirosul ațâțător de praf de pușcă...

Dar când tocmai mă aplecam ca să-mi ridic de jos geanta, îl auzii pe Stavăr scrâșnind:

— De-acu, Tudore, de-acu, să vorbim!...

Și săgetând în întuneric ca o dungă albă, fu într'o clipă lângă Tudor.

— De-acu, să știi, răstorn miriștea peste tine!

— Peste mine, mă, peste mine?! — întrebă îndârjită, o voce pornitoare de gâlceavă.

— Da peste tine!... Să te învăț, eu, să-mi mai furi locul... Al meu era sitarul pe care l'ai înpușcat!

Și pe neașteptate răsunară lovituri repezi și bine îndreptate: se deosebeau bufnituri înfundate, răsuflări scurte, găfâeli greoaie, scrâșnituri surde. Vorbele injurioase se strecurau, șuerându-și veninul, printre dinții încleștați.

Ne îndreptărăm cu toții spre cei doi încăerați în luptă. Vocea groasă și împăciuitoare a rusnacului, se amestecă:

— Ce, mă, că doar nu sânteți nebuni!... Măăă Pentru un sitar?!... Ia uitați-vă la ei!... Ia stăi, mă, Stavăr!... Ce ești copil?... Și tu mă Tudor... Bre ce oameni?!... Pentru un sitar...

— Da, da, pentru un sitar!... Este o lege... să știi că este o lege... Să vedem noi cine are dreptate! Mai ucide el de-acu sitari? — strigă Stavăr ca scos din fire.

Deodată, un braț se ridică alb în sus, și oțelul unui cuțit fulgeră în întunericul.

Dar brațul înarmat, încremeni în aer, prins ca întru'n clește, de mâna puternică a rusnacului.

— Ce vrei să-l omori, Stavăr?... Las'cuțitul mă... grecele!...

În momentul acela, din toate părțile, înaintară mâini întunecate și se încleștară de brațul amenințător.

După câte-va smucituri desnădăjduite, Stavăr, suspinând de durere, scăpă cuțitul din mâna-i aproape amorfă.

Nu cu puțină osteneală, pândășii reușiră să despartă pe cei doi apucați.

— Las' Stavăr, — suflă Tudor tremurând, — ai vrut să mă omori!

Cellalt nu-i mai răspunse. Îndreptându-și cu un gest obosit, geanta de la gât, plecă fără să-și mai ia rămas bun de la ceil'alți tovarăși de pândă. În loc să apuce drumul satului unde trebuia să mânem cu toții în noaptea aceia, se înfundă în pădure, și cu toată albeața hainelor, se stinse ca o nălucă din fața noastră.

Iată că răsări și luna, dar atât de palidă, că slaba ei lumină, străbătând cu greu adâncurile dese, abia rări în întunericul care ne împresura.

Fără să ne mai perdem vremea, luarăm puștile în spinare, fluerarăm câinii; care forfotiau în toate părțile și porniră pe miriște, în jos.

Tovarășii mei de pândă vorbeau acum cu toții. Fiecărui îi părea rău că-l lăsase pe Stavăr, să plece teafăr. „Să ridice el cuțitul?“, asta n'o înțelegeau ei. Trebuia, mă Tudor, să scoți și tu cuțitul și să-i fi tăiat mâna! zise unul... „Să faci petiție la procuror, că o vrut să te omoare... sântem cu toții martori“, — îl sfătui altul.

În pustietatea nopții, vorbele lor îmi păreau că sună prea tare și că răsunetul se prelungea prea departe...

Din când în când, Tudor întorcea capul, și se oprea puțin ca și cum ar fi vrut să aștepte pe cineva.

— Las că nu vine, — zise rusnacul. — Acu e la pândurar — alt hoț...

În grupul ăsta întunecat, în mijlocul acestor oameni cu care toată ziua glumisem, acum nu-mi mai era îndămână, și par'că mă simții mai ușurat când, deodată, auzi scârțâitul unui car întârziat, care îmi dovedea că șoseaua albă nu mai era departe.

... „Trebuia să-l omori ca pe un câine... că doar aveai și cartușe de epure! — urmară cu sfaturile tovarășii mei de drum.

Tudor nu le răspundea nimic... dar fără voie, își pipăia, din când în când, cartușiera ce îi curma mijlocul...

Din înălțime, luna trimetea o lumină mai vie, mai strălucitoare... Acum, ne vedeam și fețele...

Când ne apropiarăm de șosea, și eram gata să-i pășim șanțul, unul întrebă mirat:

— Da Tudor unde-i?... Ei, Tudore!...

Nimeni nu răspunse.

— Să știi că-l omoară! — hotărî o voce ascuțită și rece.

— Ei așa! — făcu nepăsător rusnacul — Ia s'a dus să mai stea la pândă... poate i-o cădea omului, vre'un sitar în mână.

Acum prundișul șoselei, sfărăia par'că sub tălpile noastre, de repede ce mergeam. Pândășii nu mai încetau cu vorbele, cu părerile; eu însă nu-i mai auziam ce spun.

Urechea mea îngrijată s'ascuția acum s'asculte dacă nu cum-va pădurea avea și ea ceva de spus.

Dar în urma noastră, nici o detunătură nu se mai auzi răsunând în seara aceia...

Creșterea și întreținerea rațională a unui câine de vânătoare

de Dr. A. PAUNESCU-PITEȘTI.

ACĂ plecăm dela afirmația că, în nobila și pasionată îndeletnicire, vânătoarea, fie ca sport, agrement, sau artă născută din cultul Diane, câinele joacă un rol covârșitor și dacă ținem seamă de faptul că aproape toate plăcerile pe care ni le provoacă vânătoarea, rezultă în mod precis, din intima colaborare a o-

mului și a câinelui, e ușor de priceput că i se cuvine acestui inteligent și credincios tovarăș, un tratament omenesc și civilizat, din toate punctele de vedere.

Să vedem deci, în limitele acestui articol, cari ar fi îngrijirile la cari are dreptul câinele nostru.

Iată-ne în posesia unui cățel de două luni, de rasă bună, frumos, vioiu și inteligent. Pornesc dela această vârstă, fiindcă până aci, cățelul suga și e treaba celui dela care l'am luat să știe să-l îngrijească până la această dată. În treacăt să spunem că în timpul lăptatului, cățeaua-mamă este cea asupra căreia grija noastră trebuie îndreptată și pe deasupra higiena cotețului. Dacă mama e bine și rațional alimentată și dacă locuința e curat întreținută, vom avea întotdeauna căței frumoși și viguroși.

Am avut odată 8 căței cari, în trei zile, toți au făcut câte un flecmon al gâtului și au trebuit operați de urgență pentru ai putea salva. Cauza: lipsisem 2—3 zile de acasă și servitorul meu nu respectase prescripțiunile de alimentare a cățeii mamă.

Era vorba deci de-o intoxicare prin sugere, cu punct de localizare, gâtul.

În general, două puncte esențiale stau la baza unei bune stări fiziologice și în concluzie a unei perfecte dezvoltări anatomico-funcționale a oricărei ființe: alimentația și locuința.

Să le studiem, împreună, pe rând.

a) **Alimentația.** « În primele luni, au zis unii Chino-logi, nu dați câinelui carne! »

Contrariu asestei păreri și ținând seamă de faptul că acest animal este întâi carnivor și apoi omnivor, am controlat și pot afirmă că acest aliment, carnea, nu trebuie exclus cu desăvârșire din hrana cățelului nostru.

Se 'ntelege că până la 4—5 luni, laptele va forma baza alimentației lui, aliment pe care i-l vom da la discreție. Supele conținând și puțină carne tocată mărunț și mai ales supele de oase în cari se va pune zilnic o linguriță de Glicerofosfat de calciu sau Fosfat de calciu asimilabil, se vor intercală cu laptele, completând astfel mesele obișnuite ale tânărului nostru pensionar.

Atât în lapte cât și în supă, puneți și pâine, de preferat cea integrală.

Dimineața, pe nemâncate, la 2—3 zile odată e bine să-i dăm câte o bucățică de carne crudă, muiată în untură de pește, sau câte o linguriță din acest fortifiant,

de 2—3 ori pe săptămână, un ou crud, amestecat în laptele sau supa primei mese zilnice, iar odată pe săptămână un vârf de cuțit din Pulberea de Semen-Contra, în puțin unt. Suprimați orice zarzavat și mai ales cartofii.

Iată alimentația completă, nutritivă și profilactică, în sensul că pune la adăpost câinele de jigodie și viermi intestinali, cele două flagele cari nu-l cruță, când îl surprind nepregătit.

Până la 4—5 luni mesele vor fi în număr de 5—6 pe zi, puțin copioase, suprimând treptat câte una, până vom ajunge la 3 mese. În tot acest timp se recomandă ca orele meselor să fie respectate. Neregularea lor duce la debilitarea tubului digestiv al cățelului și nu rareori vedem câini tineri cu abdomenul dilatat, diformi.

Cauza stă în faptul că nu s'a respectat timpul dintre o masă și alta, alimentele ingerate având nevoie de cel puțin o oră pentru a trece din stomac în intestine. Dacă alimentele acestea sunt surprinse încă în stomac de cele înghițite înainte de trecerea acestui interval de timp, e natural ca acest organ elastic, la început să se dilate, rezistând; mai târziu însă, dilatația (cauza) persistând, pereții lui, oboșiți, își pierd proprietatea aceasta de a reveni la forma și capacitatea inițială și iată un stomac dilatat, în stare de hipofuncțiune, cu tot cortegiul de turburări funcționale, inevitabile ca anemie, diformități osoase dezvoltare disproporționată, viermi intestinali, etc.

Dela vârsta de 4—5 luni înainte, alimentația va fi, aproximativ, asemănătoare cu cea de până acum, cu singura deosebire că vom micșora rația de lapte, fără a o suprima, mărind, în același timp, pe cea de carne; nu mai e nevoie să adaog că rația totală zilnică va crește progresiv, odată cu vârsta câinelui.

Toate aceste considerațiuni se raportă la întreținerea animalului până la un an, când dezvoltarea fizică fiind terminată, el poate fi socotit adult, mijloacele proprii de apărare fiind, la această vârstă, incontestabil, mult mai multe. Totuș nu trebuie să credem că numai vârsta e suficientă pentru a pune câinile la adăpost de anumite boli și mai ales de jigodie, maladie care deși contagioasă și deci microbiană sau parazitară, are totuș la origina ei, un dezechilibru funcțional, cauzat de o alimentație nerațională.

Începând dela vârsta de un an, alimentația trebuie să fie astfel calculată încât elementele nutritive care intră în compoziția hranei, să corespundă nevoilor organice mărite, ale acestei vârste. La consumul energiei calorice și de creștere, se adaugă consumul de energie fizică, cu un coeficient care întrece pe celelalte.

În general, greutatea hranei totale zilnice la un câine adult, de talie mijlocie, este de 800—1000 gr., hrană care trebuie administrată la 3 mese; dimineața, la prânz și seara, cu riguroasa condițiune ca alimentele ingerate să conțină elementele nutritive esențiale: albulinoide, hidrocarbonate și grăsimi.

Laptele și carnea cu adekvatul indispensabil, pâinea, de preferat cea oacheșă, ar forma baza alimentației la vârsta adultă. Dacă din când în când nu vom uita să dăm câinelui o supă de oase, fiartă cu mult zarzavat, dar strecurată la 'ntrebuințare și dacă pe deasupra, de 2—3 ori pe săptămână va mai primi și câte un ou crud, amestecat în supă plus o bucățică de ficat proaspăt de vițel, am credința că nu va trece mult și veți fi invidiați pentru sănătatea, vigoarea și frumusețea tovarășului Dv.

La un an, apogeul dezvoltării fizice a câinelui, el are nevoie prin surplusul de energie fizică ce posedă, de multă mișcare, element esențial pentru o perfectă stare de sănătate. Nu-l vom ține deci nici închis într-o curte prea mică și cu atât mai puțin legat. Este o crimă, pe care o comitem, cu deplină conștiință.

Buna dispoziție, pofta de mâncare și dezvoltarea musculaturii animalului au nevoie de mișcare; altfel sfârșesc prin a dispărea și vom asista, extrem de intrigat la îndobitocirea amicului nostru, stare pe care mult neștiutori o confundă cu seriozitatea pe care, zic ei, i-o dă vârsta. Curte largă, expusă soarelui și plimbări zilnice în tovărășia noastră, iată ce-i trebuie unui câine tânăr, care n'a văzut încă terenul de vânat.

Nu vreau să trec la a doua parte a acestei expuneri, locuința, fără să amintesc măcar în treacăt că, paralel cu toate aceste îngrijiri, nu trebuie să uităm elementara noțiune a igienei corporale a câinelui.

Cel puțin o bae pe săptămână, cu apă caldă și săpun, pe lângă faptul că debarasează părul și pielea de praful și impuritățile depuse, este și un stimulent al tuturor funcțiilor organice ale animalului.

Cine n'a observat buna dispoziție a cățelului după o astfel de bae? Și dacă la toate acestea se mai adaugă și faptul că prin băi regulate prevenim animalul de contractarea și incuibarea paraziților externi, evident că băile rămân unul din cele mai importante puncte de observat, în programul complet și rațional al creșterii unui câine.

b) *Locuința.* În general, pentru ca locuința câinelui să corespundă cerințelor igienice trebuie să fie astfel construită, instalată și amenajată în cât să-l ferească de intemperii, frig și umezeală, cauzele cele mai obișnuite ale maladiilor ce poate contracta.

Pornind de la această afirmațiune, vom concepe locuința astfel: Un coteț bine încheiat și bine acoperit, spațios și cu intrarea suficient de largă, așezat într-o curte de cel puțin 25 metrii patrați în suprafață și expus cu fața spre sud, sud-est. Cotețul nu va fi așezat nicio-dată direct pe pământ, ci ridicat cu cel puțin 10—20 cm. Aceasta pentru considerentul ca umiditatea pământului să nu influențeze așternutul de pae, de obicei foarte hidrofiele.

Curtea, închisă cu rețea de sârmă sau scânduri, va fi pentru câinele nostru, locul permanent de ședere

și numai atunci când trebuie o va părăsi, însă împreună cu stăpânul.

Nimic nu poate influența mai mult în rău, în special pe cățelul în perioada de dresaj, decât o excesivă libertate, acea hoinăreală zilnică, sub nici o supraveghere. Contactul lui cu copii, servitori, persoane străine, etc., îl face să piardă atașamentul de stăpân și obișnuința aceasta rea creiază o reală citranță la dresaj, pe care, de multe ori, n'o mai putem înfrânge.

Câinele tânăr, mai ales, să nu fie alimentat și scos la plimbare decât de stăpânul lui. Iată un lucru de căpetenie în educația câinelui și a cărui veracitate și rezultate le veți putea controla oricând.

Atât cotețul cât și curtea vor fi menținute într-o perfectă stare de curățenie. Să nu uităm că aici locuiește un animal superior din toate punctele de vedere și că, dacă îi lipsește limbajul articulat, apanajul exclusiv al omului, ca să ne mulțumească pentru străduințele noastre, el va ști totuș, să le răsplătească la vreme cu dragoste și devotament.

Odată pe săptămână, cel puțin, cotețul a fi curățat de așternutul vechiu și după ce va fi afumat cu pucioasă sau stropit cu desinfectant ca: fenol, cresol lyjsol, sau apă de var, se vor pune înăuntru pae curate și uscate peste cari vom presăra un praf insecticid (Pulbere de Pyretru) sau vom pulveriza întreg culcușul cu minunatul preparat „Flit“.

În aceiași zi se va face câinelui obișnuita bae săptămânală, după care, bine frecat cu carpe curate și uscate, îl vom invita să se instaleze în culcușul său proaspăt.

Curtea va fi măturată zilnic iar odată pe săptămână în ea cași cotețul, stropită ușor cu un antiseptic.

Iată o locuință confortabilă, demnă de nobilul ei amfitrion!

Să nu uit a spune că în curte se va găsi în permanență un vas curat pentru apă, pe care vom avea grija s'o schimbăm cât mai des posibil, chiar în cursul aceleiaș zile, pentru siguranța de a da câinelui vostru întotdeauna o apă proaspătă răcoritoare.

Cu acestea am terminat cele ce aveam de spus, ne având pretențiunea de a fi relatat în rândurile precedente, lucturi cu totul noi, neștiute de nimeni. Bunul simț și dragostea de aceste animale inteligente și atât de folositoare, ne călăuzesc adeseori pașii pe calea cea bună, poate într'un mod mai util decât articolul meu.

Cred totuș că se vor găsi printre cetitorii Revistei noastre și câțiva camarazi pentru cari noțiunile de mai sus vor fi folositoare și atunci dorința mea își va fi ajuns scopul și mulțumirea îmi va fi deplină, că am putut contribui cu o îmbunătățire la creșterea și întrebuințarea celui mai frumos, mai inteligent și mai demn de admirația noastră dintre animale, câinele de vânătoare.

O NOUA REDUCERE
A PREȚURILOR ANUNCIURILOR

O pagină . . . 500 lei lunar
O jumătate pagină 250 „ „
Un sfert pagină 125 „ „

A TREIA POVESTE A CAPITANULUI VRACEA

de T. T. MAIORESCU

VECINUL meu, domnul Ivegheș, instalator autorizat, era vânător diletant, descoperire făcută cu ocazia răpirii bravului meu cățel Flack, un brac german cu multe calități și un mare defect, hârbăria. Avea, mă rog, urâtul obicei să fugă de acasă ori de câte ori socotea necesară puțină mișcare și un regim sec.

Cu bunăvoința vecinului, răuseam să-l aduc acasă, slab, cobiliță, jegărit și îndobitocit ca un vițel, pentru ca, după ce, de abia prindea ceva forțe noi, să evadeze din nou.

Și din nou îmi era readus de către îndatoritorul meu vecin

Ajunsesse obsesie pentru mine întâmpinarea vecinului Ivegheș:

— Domnule căpitan vi-am găsit câinele.

Dar într-o bună zi l'am înfruntat:

— Domnule Ivegheș, te poftesc să nu-l mai găsești, că o să vă găsească dracul pe amândoi!

Și s'a executat tocmai. Nici el nu l'a mai găsit, dar nici Flack n'a mai fugit; simplu. Am cugetat mult asupra acestei întâmplări, într-o noapte cu lună, când coboram cu o mașină din Pietrari, pe vremea când județul Dâmbovița era prefectorit de banditul Duțescu și culesesem din drum o doamnă nurlie și caldă ca păcatul.

I se stricase trăsura și o înghețase teama banditului.

M'am oferit s'o iau cu mine, a primit și după câțiva kilometri, în toată mașina nu mai era rece decât... carabina.

Și am cugetat așa dar, la atâtea întâmplări ciudate și era atât de frumoasă doamna și de neagră și atât de discretă mașina că am ajuns cu bine... și eu și pasagera mea la mine acasă, unde am aflat despre înrudirile doamnei cu vecinii mei și unde am fost rămas în cele din urmă, cu gândurile mele, cu Flack și carabina rece cu convingerea că vecinul, nu era, în cele din urmă, un om chiar așa de ocolit.

Și tot atunci în picuri de argint mi s'a înfipt în minte adevărul: *orice noroc 'și-ntinde aripile, gonit de clipele stării pe loc.*

Oh: doamne! ce largă aplicație are în arta cinetică, versurile marelui Eminescu.

Și ce consecințe bizare a avut seara aceia. În primul rând am dormit foarte prost și cași cum astea n'ar fi fost de ajuns, a două zi vecinul, odată cu mulțumirile sale pentru buna mea faptă din ajun, mi-a făcut o formală și nerepudiabilă invitațiune la sitari, în zăvoiu lalomiței.

Plouase bine. /Ărzăriile din marginea orașului desfundate. Șanțurile drumului către mahalaua Sârbii pline cu apă neagră și rece doamne, rece și umed; până în măduva oaselor te pătrundea, umezeala.

Deci, vreme clasică de sitari și tuberculoză.

La puntea ce leagă orașul cu mahalaua am avut o presimțire urâtă. Cer de plumb, apa ca plumbul și luciul leșios al bănelor punței și mersul ciudat al umbrelor

pe apă și toată rostogolirea ceia de ape murdare și furioase și starea 'mpietrită a firei și cocoșării sbârliți și cenușii și ei, pe boabele roșii și cătină și crăcile copacilor desfrunzite și ude, că toată pădurea mi-a dat impresia unui enorm plămân ros cu trahee aere des-cărnate, iar covorul de frunze, roșcat, cleios, vâscos, ca o expectorațiune ftizică, flegmoasă, în care băiețeam silnici, ca niște condamnați definitiv, ... irrevocabil condamnați.

Sitarii... dintr'un pâlce de mărăciniși în pâlpi umede, greoaie, sau ridicat trei și apoi alții, răpuși de tusa seacă a armelor pline de sudoare rece, cu broboane strălucitoare.

Noi umezi, verzi la față și înghețați colindam ca niște preoți bizari, colnicele, după un ritual nebun, cădelnițând în cele patru vânturi arătări cenușii, desprinse din ceață, cu bălbăiri sperioase, curmate scurt de sgomotul înăbușit al căderilor de bulgări pe pământ reavăn, consequent intermitentelor accese de tuse a armelor. Căinii fumegând, cu părul pieptănat în cărare ireproșabilă de udătură, galopau, stopau, zigzagau, sacadat, ireal, enervant.

Și pe deasupra cenușiu și nouri joși și ceață și apă și frig.

Nu știu când ne-am oprit, dar nu mai puteam.

Și ne-am tras sfioși în hanul dela capătul punței, să fiu mai aproape de casă. Și-n cărciuma joasă și caldă ne-am uscat straele, s'au uscat câini și 'n suflet a strecurat voia bună, arcușul lăutarilor țigani.

Și era atâta de bine acolo, că ne-a apucat noaptea, chefuiți deabinele.

Iar când am socotit să plecăm, negustorul ne-a îndemnat să rămânem acolo, că-i podul rău și noi cam... trecuți.

Atunci s'a ridicat eroi: vecinul meu Ivegheș.

— Noi mergem domnule Căpitan, noi mergem!

Și am mers

Puntea îngustă, fără margini, lucea udă

Căinii înainte, Ivegheș după ei și eu în urmă.

Și așa în monom pornirăm să trecem.... Rubiconul.

Dar preocupat de nesiguranța mersului pe asemenea vreme și o astfel de punte, n'am ținut legătura de vedere cu înaintașii.

Deodată mi s'a părut că aud un sgomot și ridicând ochi văd:

Sus lună splendidă, jos apă de argint; puntea de sticlă și goală, ca 'n basme.

Ba nu! Colo înainte, căinii așezați dorm! și Ivegheș lipsă și liniște de se auzea dresurul apelor.

L'am strigat zadarnic... Apoi încet, resemnat, precaut m'am apropiat de locul unde se aflau căinii.

O gaură de 1 metru, o pușca agățată de-a curmezișul și apă dedesupt.

După cercetări în susul și în josul apei l'am descoperit gemând pe prund lângă piciorul podului.

Am alergat înapoi la han. Hangiul bănuise întâmplarea, dar mă credea mai trecut pe mine.

Cu căruța prin vad, l'am cules pre dânsul și tot prin vad l'am dus la mine acasă.

Desmeticit, în urma îngrijirilor date, mi-a spus, că ne-băgând de seamă lipsa bărnelor a scăpat în râu, dar a căzut pe nisip scăpând dela o moarte sigură.

— Să nu mă duci acasă Domnule Căpitan, că mi se sperie nevasta. Nici să nu-i spui ceva că mă ceartă. N'am nimic, nu mă doare nimic, crede-mă.

Și nu l'am dus și nici n'am spus nimănui nimic.

Nici când s'a dus acasă și cine a înștiințat vecinii cari m'au îngrijit și pe mine apoi o noapte întreagă și mi-au încălzit ciolanele înghețate.

N'am cunoscut pe nimeni și până azi n'am înțeles

privirea muștrătoare de a doua zi a vecinului cu coastele înfășate în gips, nici ce-a cătat sub perna mea o cămașe de noapte femeiască, că doar vecinul meu era vânător diletant, instalator autorizat și agemiu într'ale prestidigitatorii.

Așa termină adormind, povestea treia Căpitanul Vrăcea, un mare amator de vânătoare și minciuni.

Iar eu nu mă pot opri să cuget la consecințele unor asemenea întâlniri plăcute în aparență.

Că vânătoarea-i un bun prilej de chef și voe bună nu n'cape îndoială, dar... fără cămăși de noapte, par'că tot n'are haz.

P A S I U N E

(URMARE)

Adaptare de G. LEHRER

Ă VEDEȚI, Coniță, lui Miron îi merge mai bine. Asupra bănuiei cu „Mărțișorul“ n'a făcut altceva decât să râdă“. Voi dovedi eu nevinovăția în chestia asta, mi-a răspuns. Principalul este că niciodată n'a crezut Conița una ca asta. Și lucrul acesta l'a bucurat foarte mult! de rest puțin îi pasă. Comisarul a fost iar acolo. Miron povestea că dobitocul acela era foarte dulceag și gentil. S'a tot învățat ca găina când vrea să ouă, apoi s'a uitat la mâna și degetele lui Miron, ca o țigancă ghicitoare; după ce s'a uitat și cu lupa la degetele mari, i-a spus ca prezicătorii, că poate totuș va fi declarat nevinovat. N'am decât! a răspuns Miron...

Se înserase. Comisarul rămăsese în bănuiala că vânătorul Miron știa mai mult decât voia să declare asupra vieții și activității lui Pătrașcu Mocanu. Care este însă motivul ce-l determină să tăgăduiască? Și atunci de ce d-na Drăgănescu făcuse declarația de eri vădit și conștient falsă, asupra înapoierei din pădure în tovărășia vânătorului, dar mai ales care a fost motivul insistenței înspăimântate cu care cheazășua nevinovăția lui? Este cu desăvârșire exclus — urmă polițistul cu raționamentul — ca atât stăpâna cât și vânătorul să aibă vreun interes să îngăduiască un braconier în terenul lor, sau să-l ocrotească!

O enigmă complexă!

Deacea funcționarul hotărăște să pornească dela capăt cu rezolvarea problemei: Căutarea troiței, cercetarea posibilităților de cădere, studierea terenului etc.

Plecă deci însoțit de câinele său până la gazdele lui Miron; acolo împrumută o gheată veche a vânătorului, și ceru lămuriri asupra drumului până la troiță. Dete câinelul să miroase gheata. Câinele bine dresat la ținerea urmelor și atacarea celor urmăriți de poliție, porni la început în nesiguranță. Roua de peste noapte ștersese urmele făcând căutarea dificilă. Erau la o depărtare de cinci zeci de pași de troiță.

Comisarul rechemă câinele pentru a cerceta în primul rând situația. Dela poalele muntelui, drumul urcă în pantă dulce, la stânga se ridica versantul muntelui, la dreapta prăpastia — nu prea abruptă — îmbrăcată des cu rugi

de smeură și mure, plantații tinere de brazi și fagi. Cinci pași mai sus un grup des de lăstari de fag, în dosul căruia se găsea poteca de vânătoare.... nicăeri posibilitatea unei căderi periculoase.

Afirmațiunile vânătorului, erau deci false. Un punct principal luminat! Mai departe!....

Se îndreptă spre troiță. Câinele întinde de lesă și conduce acum cu nasul la pământ. „Înainte!“ din trei sărituri lungi, câinele ajunge la intrarea troiței. Cu nasul la pământ aduimecă cu putere.

Polițistul se aplecă și văzu pământul — cât l'ai putea acoperi cu mâna — de culoare mult mai închisă decât țărâna dinprejur. Sânge! sânge de om? Vrea tocmai să scoată o probă pentru analiză — de, nu poți fi sigur — deodată animalul se repede în ușe: tremuratul caracteristic, încordare, coada întinsă, botul în ușa troiței. Comisarul vâră mâna în buzunar să-și scoată browning-ul, îl despedică și împinge cu piciorul în ușe, deschizând-o. În penumbră, abia se deslușește încăperea putând să cuprindă abia trei persoane. Privirea polițistului îmbrățișează dintr'o dată situația locului.

La peretele din fund, era construit un altar primitiv cu icoana Maicii Domnului, două sfeșnice din piatră fără lumânări, în fața icoanei, o candelă de porcelan spartă, câteva flori de hârtie, prăfuite și o bancă rudimentară în fața altarului, complectau mobilierul. Și totul făcea impresia că de mult troița nu mai adăpostise o persoană cucernică.

Funcționarul era cam dezamăgit. Nimic mai mult? Nici un om înăuntru? Dar ce Dumnezeu are câinele? El sgârria la piciorul băncii de lemn, aduimeca sgomotos, sgârria din nou, miolăind încet dar cu nervozitate.

— „Ce e Lord?“ Pentru că Lord nu se astămpăra, polițistul înlătură cu o lovitură puternică banca. Câinele lătră din nou, sgârriind lespede de piatră, pe care fusese banca. Comisarul aprinse lampa electrică și lumină pardoseala pavată cu plăci mari de piatră.

„Ia te uită!“ Una din plăcile de piatră calcaroasă, în mărime de cca 1/2 m², nu era cimentată de celelalte, așa cum trebuia. Polițistul îngenunchie și cu ajutorul cuțitului său, ridică placa.

— „Bravo! iată un cadou neașteptat!“....

Intr'o scobitură de cel puțin 50 cm. adâncime, îngheșuit pe un sac de vânătoare încă plin de sânge, era un țap cu măruntaele scoase, având cornițe destul de bune, iar alături o carabină desfăcută în două.

„Asta, însemnează noroc porcesc!“ spuse funcționarul eșind cu diferitele piese găsite, la lumina zilei. Așa da, mai înțeleg și eu!“ zise, aprinzându-și o țigare.

Se așază satisfăcut pe un bolovan din marginea drumului, examinând cu toată atenția prada făcută.

Arma tipică de braconier. Vânatul, furat cu siguranță. Individul prins, probabil de vânător. În cazul acesta însă nu mai putea să fie aci nici vânatul nici arma. Deci braconierul nu a fost prins! Dece în cazul acesta, au fost ascunse toate lucrurile aci? În fața troiței este sânge... dar un braconier este mai prevăzător și nu scoate matele vânatului, așa în văzul tuturor; afară de asta un căprior nu lasă sânge în felul acesta deci la ușe este sânge de om, în consecință a fost o luptă! Vânătorul și anume Miron—a fost rănit? Braconierul deasemenea?

Nu, asta este de neadmis, în ori ce caz nu a fost rănit tare, altfel nu ar fi putut ascunde atât de bine lucrurile acestea. Ar fi fost greu să ridice placa aceea de piatră; să așeze la loc banca de stejar. Sunt braconieri din pasiune și braconieri pentru carne. Cel care practică braconajul din pasiune, duce cu el vânatul ori care ar fi circumstanța, timp în ori ce caz ar fi avut. Braconierul care ucide pentru vânzarea cărnei, lasă trofeele la vânat. În consecință braconierul din cazul nostru, este din categoria a doua. Dar iară, un individ de teapa aceasta nu renunță atât ușor la pradă, căci altfel pierde valoarea ei! Ziua nu vine s'o ia, însă pe întuneric,.... și este gata să se întunece. Nimic alta de făcut, decât atențiune și așteptare. De venit, trebuie să vină pungașul, dacă nu azi, mâine; însă cu siguranță va veni astăzi, alfel riscă să se strice carnea și-și pierde din preț.

Comisarul așază cu precauțiune obiectele găsite din nou în troiță, a cărei clanță ruginită o închise la loc, apoi se ascunse cu câinele în grupul de lăstari din apropiere.

Polițistul aștepta, aștepta neîncetat și cu răbdare. Ore întregi trecuseră probabil. Cerul se înnourase, ploaia începu. Era foarte incomod să stai sub acoperișul de frunze care picurau. Să mai aștepte, sau să renunțe pentru astăseară? Nu, tocmai acum trebuia să aștepte. Cu cât vremea e mai urâtă, cu atât mai sigur este succesul! Mai trecu încă multă vreme. Se făcuse noapte adâncă....

Lord înălță capul, adulmecă.... apoi se ridică fără sgomot, încet, pe picioarele dinainte, se uită la stăpân cu o privire care spunea parcă: „Vezi ceva? atențiune!“

Polițistul este atent, numai nervi, cu corpul aplecat înainte într'o poziție de ascultare încordată, în mână Browningul gata de tras.

El nu aude nimic în ciuda încordărei cu care ascultă, numai sgomotul monoton al picăturilor de ploae pe frunze tulbură tăcerea. Nimic, nu distinge nimic în negura din fața ochilor lui. El așază mâna pe capul câinelui, care tremura vargă și abia se mai putea stăpâni. Vânatul, pe

care-l pândeau cu febrilitate atât omul cât și câinele, trebuie să fie în imediata apropiere a polițistului, despărțit de ei, numai de perdeaua subțire a frunzișului și de întunericul nopții ploioase, de nepătruns pentru simțurile omenești, însă pentru cele ale animalului, foarte clare.

În clipa aceasta se auzi scârțâitul puternic al ușei troiței, sfâșiind tăcerea profundă a nopții negre.

„Lord, pe el! Ca o săgeată câinele se avântă înainte.

O trosnitură.... Ușa troiței se închise pe dinăuntru!

„Găsite-ar“!... gândi polițistul. Socotise și combinate toate amănuntele, pe aceasta însă nu.

„Șoarecele în cursă!“... „frumos șoarecele!“... „Ei, ce e de făcut? să intrii în troița întunecată? ar fi o prostie! Să intrii cu lampa electrică aprinsă în mână, mai mare prostie! Înainte de a prinde pe cel'lalt în conul de lumină, îți trimite el glonțul între coaste.... Afurisită treabă!“

Polițistul rămase câteva clipe nehotărât.

Atunci „Lord“ se întoarce dela ușe fără sgomot. Cu urechile ascuțite, făcu doi pași nervoși la vale spre drum. Prin corpul animalului, trecea tremuratul caracteristic al așteptărei.

Polițistul înțelese numai decât situația. Făcu câinelui semnul „culcat“ cu mâna în sus, apoi aplecă brațul cu palma către pământ, ce-ace însemna „tăcere!“.

Câinele întinzând un singur picior se culcă fără nici un sgomot rămânând împietrit.

Trei minute pasionante trecură.

Un contur negru, estompat de lumina slabă a lunii ascunsă printre nouri ce treceau v'jelios, se văzu venind din vale, lunecând fără sgomot spre troiță.

Un fluierat ușor, semnalul de înțelegere, se auzi din direcția umbrei....

„Înainte! pe el!“ răsună tăios comanda polițistului, în tăcerea adâncă a nopții.

O înjurătură aspră.... pași grăbiți ce se depărtau.... pocnetul pistolului de serviciu.... un sunet mormăit din gâtteleul câinelui.... un urlet omenesc desnădăjdut.... sgomotul unei căderi, duduț, luptă.... și... lătrat aspru de câine, se auziră timp de câteva clipe....

— „Nu te mișca! „strigă polițistul și voia tocmai să înainteze la lumina lămpii electrice, câțiva pași mai la vale, când ușa troiței se deschise și apărură o femeie care se năpusti la comisar, îi aplică o lovitură care îl făcu să se clatine o clipă, apoi voi să fugă în goană de vale.

— „Stai!“ strigă ofițerul de poliție, trăgând un al doilea foc de intimidare.

Femeea căzu în genunchi aproape de câine, cu un țipăt pătrunzător, ridicând brațele în sus, în semn de supunere.

Funcționarul sosise între timp la cel'lalt. Era un bărbat, culcat la pământ cu fața în jos, câinele deasupra lui, colții rânjiți gata să atace din nou la orice tentativă de fugă

— „Aci poliția! nici unul să nu miște dacă-i e dragă viața!“ strigă comisarul. Se îndreptă la cel culcat, îi apucă brațul punându-i cercul de oțel la încheetură.

— „Scoală! la cea mai mică încercare de fugă, câinele apuca“, strigă pe un ton răgușit polițistul. Apoi adresându-se femeii. Mâinile sus! vino încoace! Amenințător, țintea gura Browningului spre bărbat, pe care câinele nu-l slăbea din ochi.

Femea se apropie încet cu mâinile în sus și cel'lat inel al cătușelor prinse și mâna ei. Sunt legați a. um unul, de altul.

Adresându-se bărbatului "Scoate-ți vesta! Lord, cuș!"

Cu o furie abia stăpânită ordinul se execută de către bărbat atât cât îi permiteau cătușele, pe când credinciosul animal urmărirea mârâind, mișcările braconierului. Polițistul tăie bretelele pantalonilor braconierului cu bri-ceagul, deasemenea și cingătoarea.

"Ține-ți pantalonii! haina în mâna cealaltă!"

Celor doi nu le mai rămânea altceva de făcut, decât să execute fără murmur comenzi, altfel, hainele care alunecau în jos i-ar fi împiedecat și ei ar fi căzut.

"Înapoi la troiță. Sacul în spinare!"

Amândoi îngenunchiară, și bărbatul urmă ordinul. El încercă să șoptească ceva femeii care părea foarte abătută.

— „Tacă-ți fleanca, altfel te scutură câinele! Lord! înainte!“ giganticul animal se repezi înainte, gata să sară pe arestat.

— „Sacul pe umeri! Înapoi marș!“

Grupul se puse în mișcare spre vale, înainte mergeau cei doi delinvenți, ținându-și fiecare pantalonii sau, fustele, în spatele lor câinele, iar coloana o închidea comisarul, cu revolverul în mână gata de tras.

Or de câte ori încerca bărbatul să încetinească pasul, sau să se îndrepte în altă direcție pentru a încerca posibilitatea de evadare, se auzea comanda „înainte!“ pronunțată cu jumătate glas, și el simțea nasul umed și respirația ferbinte a câinelui pe pielea goală a genunchilor săi.

Astfel ajunse convoiul condus de polițist, la postul de jandarmi unde îfundară arestul.

(Va urma)

COMUNICĂRI, PUBLICAȚIUNI ȘI INFORMAȚIUNI

Rugăm insistent pe Domnii membrii să binevoiască a ne comunica schimbările de adrese, pentru a evita întârzieri supărătoare.

— x —

Publicațiunile în „Revista Vânătorilor“.—Uniunea în dorința de a veni cât mai mult în ajutorul membrilor ei, a hotărât să reducă cu mult prețul anunțurilor din paginile verzi ale „Revistei Vânătorilor“ percepând aproape numai costul hârtiei și tiparului. Această măsură a fost luată de „Uniunea“ și pentru motivul că „Revista Vânătorilor“ fiind singurul organ de legătură al vânătorilor din România, ei vor putea de aci înainte să găsească în paginile de reclame locul și prețul cu care pot cumpăra articolele vânătoarești de care au nevoie.

În același timp se înființează la revistă „Mica Publicitate“ care era atât de necesară, cu prețul derizoriu de UN LEU cuvântul, fixându-se un minimum de 20 cuvinte. Cu 20 de lei orice vânător—cât de modest ar fi—poate să-și ofere spre vânzare o armă, un câine, sau orice alte articole vânătoarești, fiind sigur că anunțul va fi citit numai de adevărații amatori, vânătorii.

Prețurile noi vor fi de aci înainte următoarele:

1 pagină 500 lei lunar.
O jumătate pagină 250 lei lunar.
Un sfert pagină 125 lei lunar.

Din aceste prețuri Uniunea face membrilor ei o reducere de 10 la sută. Anunțurile spre publicare vor fi însoțite de cost,

— x —

Domnilor Membrii,

Viața Uniunii este condiționată de cotizațiunile membrilor ei cum și ale Societăților afiliate. Cu cât Dumneavoastră veți achita cotizațiunile și abonamentele mai regulat, cu atât Uniunea va prospera mai de grabă pentru binele nostru comun.

Mulțumim Domnilor care au plătit taxele și care spre mulțumirea noastră formează marea majoritate, rugând pe cei ce au uitat de noi să bine voiască a plăti până în August 1930, abonamentele la revistă, după care dată nu vom mai putea expedea revista gratuit, legându-se de tipărirea ei, cheltueli ce nu le mai putem suporta.

Saint Hubert Club de France, obligă pe fiecare membru să recomande anual câte un nou aderent. Iar noi rugăm pe credincioșii noștri colaboratori să imite exemplul Francezilor.

Aveți grijă domnilor ca Uniunea Dumneavoastră să progreseze, să fie puternică, iar cuvântul ei să reprezinte o autoritate în Stat.

Uniunea.

— x —

ULEIURI

De vânzare la „Uniunea“.—Întrebuințarea armelor cu țevi ghintuite se introduce din ce în ce mai mult în vânătoare, plecând dela considerațiunea că vânatul nobil nu trebuie cucerit decât tot prin mijloace nobile. Satisfacția unui glonț bine plasat, în-trece aproape mulțumirea trofeului obținut.

La concursurile de tir cu arme ghintuite ca și la vânătoare, succesul este condiționat pentru un bun trăgător de muniție și armă. Muniția modernă, de mare viteză în special, are cusurul

că lasă pe țeava armei diferite părțile de nichel, aramă sau de alte metale din care este construită cămașa proiectilului și care mai târziu influențează mult justetea tirului. Remediul pentru aceasta s'a descoperit de mult și „Uniunea“ și-a procurat pentru membrii ei preparatul numit „Vigitin Halger“ care este o substanță chimică cu proprietatea de a dizolva și îndepărta aceste rezidii metalice, fără a deteriora sau ataca oțelul țevei.

Modul de întrebuințare al acestui curățitor atât de apreciat este următorul: Pe o vergea de oțel se înfășoară o bucată de flanelă care se îmbibează cu soluția Vigitin, frecându-se țeava armei, prin camera de explozie, atâta vreme până ce cărpa este curată, schimbându-se de mai multe ori. Apoi se șterge bine cu o cârpă uscată, ungându-se cu un ulei de arme bun.

Uleiul cel mai cotate astăzi este Neobalistolul și Antinitrolul pe care Uniunea le-a procurat deasemenea pentru membrii ei. Aceste uleiuri de arme, care cunoscute astăzi de fiecare vânător au fost experimentate de mai toate armatele din lume au fost găsite fără cusur, deci le putem recomanda fără rezervă membrilor noștri.

Se întrebuințează pentru tot felul de mașini sau piese metalice spre a le feri de ruginire, în special la arme, care se ung după ce au fost curățate radical prin metoda sus amintită cu Vigitin. Deasemenea Balistolul vindecă—fiind și antiseptic—răni, rosături etc. și dizolvat în apă se dă ca medicament intern câinilor.

Toate aceste preparate fiind absolut necesare oricărui vânător, el trebuie să le procure neîntârziat, cerându-le printr-o carte postală „Uniunii“ trimițând în același timp următoarele sume:

Prețul una Sticlă Vigitin 100 Lei

„ „ „ Neobalistol 80 „

„ „ „ Antinitrol mare 70 „

„ „ „ „ mică 45 „

La prețurile acestea se vor adăuga spezele de ambalaj și expediție pentru fiecare colet 10% din valoarea comandai.

— x —

Vânătorii și Câinii pe C. F. R.—După cum se știe porniseră ordine drastice în toate unghiurile țării, dată de Regia Autonomă C. F. R., ca toți funcționarii în subordine să execute cu cea mai mare strictețe Regulamentele de transporturi în vi-goare.

Acest ordin a fost de natură a aduce o perturbație extraordinară cu privire la interpretarea textelor din regulamente și astfel vânătorii s'au văzut siliți de șefii de tren să predea cu plăta câinele de vânătoare la cușcă în vagonul de bagaje. Ei se bazau pe textul din regulamentul care prevedea că vânătorii nu pot călători însoțiți de câini, de cât în compartiment separat, pe care organele C. F. R. nu erau obligate a-l pune la dispoziție decât pentru cel puțin șase vânători și numai în limitele posibilităților.

Această interpretare a alarmat pe vânători, cari au pus în cunoștință „Uniunea“. D-l Antoniu Mocsony președintele nostru a intervenit personal cu insistență de două ori la C. F. R. Și grație acestor stăruințe, neputându-se modifica deocamdată regulamentul, s'a dat o circulară apărută în Foaia Oficială C. F. R. Nr. 496/1930. Pag. 9241.

Iar nouă ne-au răspuns prin adresa pe care o reproducem mai jos.
DIRECȚIUNEA GENERALĂ A BUCUREȘTI 10 Iunie 1930
CAILOR FERATE ROMÂNE

Direcțiunea Exploatărei
Nr. 98548/930

UNIUNEA GENERALĂ A VANATORILOR DIN ROMANIA BUCUREȘTI
Str. C. A. Roseți Nr. 7

Răspunzând la cererea d-vs. din 28 Mai a. c. avem onoare a vă comunica că s'au dat dispozițiuni organelor noastre ca să permită vânătorilor să ia cu dânșii câte un câine de vânătoare în vag. de cl. III și atunci, când asemenea vagoane nu au compartimente separate.

Direcțiunea Exploatărei
Șeful Serviciului M 6
Indescifrabil

Șeful Biuroului M 6
Indescifrabil

Mulțumim pe această cale D-lui președinte al Uniunii, care oricâteori vânătorimea este în vreun impas, luptă din toate puterile să le satisfacă doleanțele.

Comuna Sânger
jud. Turda

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința generală, că Comuna Sânger jud. Turda arendează pe cale de licitație publică, teritorul de Vânat al comunei cu întindere de circa 5000 jug. cad. pe timp de 5 ani.
Licitația va avea loc în localul primăriei Sânger, jud. Turda în ziua de 20 August 1930 ora 11.
Prețul de strigare Lei 3000.
Condițiunile de licitațiune se pot vedea la primăria Sânger în orele de biurou.
Sânger la 2 Iunie 1930

Primăria

- x -

Comuna Jelna
jud. Năsăud
No. 581/1930

PUBLICAȚIUNE

Se va da în arendă prin licitație publică conform art 88-110 al Legei contabilității publice cu oferte scrise și sigilate, dreptul de vânat pe întreg hotarul comunei Jelna pe timp de 10 ani, consecutivi dela August 1930.
Licitația se va ține în localul primăriei în Jelna la 4 August 1930 orele 14.
Prețul de strigare Lei 10.000. Garanția provizorie 5% din prețul de strigare, iar cea definitivă 5% din arenda pe 10 ani, rezultată la licitație.
Condițiunile se pot vedea la primăria Jelna Jud. Năsăud.
In cazul când licitația nu va avea nici un rezultat se va ține o nouă licitație tot la primărie la 14 August 1930 orele 14.

Primăria

- x -

Comuna Orheiul-Bistriței
jud. Năsăud
No. 671/1030

PUBLICAȚIUNE

Se va da în arendă prin licitație publică conform art. 88-110 al Legei contabilității publice cu oferte scrise și sigilate, dreptul de vânat pe întreg hotarul comunei Orheiul-Bistriței pe timp de 10 ani consecutivi dela August 1930.
Licitația se va ține în localul primăriei în Orheiul-Bistriței la 4 August 1930 orele 18.
Prețul de strigare lei 5000. Garanția provizorie 5% din prețul de strigare, iar cea definitivă 5% din arenda pe 10 ani rezultată la licitație.
Condițiunile se pot vedea la primăria Orheiul-Bistriței.
In cazul când licitația nu va avea nici un rezultat se va ține o nouă licitație tot la primărie la 14 August 1930 orele 18.

Primăria

- x -

Comuna Jadani
jud. Timiș-Torontal
No. 637/1930

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat asupra terenurilor aparținătoare comunei Jadani cu o întindere de cca. 4.300 jug. cad. se va da în arendă pe timp de 10 ani, cu incepere dela 1 August 1930 până la 31 Iulie 1940.
Licitațiunea se va ține la 21 Iulie 1930 la ora 10 a. m. la primăria comunei Jadani.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi între orele oficioase la primăria comunală.
Jadani, la 10 Iunie 1930.

Primăria

- x -

Comuna Bârboși
jud. Turda

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în comuna Bârboși jud. Turda, arendează pe calea licitației publice, teritorul de vânat al comunei cu întindere de circa 3000 jugh. cad. pe timp de 10 ani.

Licitația va avea loc în localul primăriei Bârboși jud. Turda, Săcal în ziua de 14 August 1930, orele 11.
Prețul de strigare 1000 Lei.

Condițiunile de licitațiune se pot vedea la Primăria Bârboși și în orele de biurou la notariatul Sânger.
Barboși, la 2 Iunie 1930.

Primăria

- x -

Comuna Bocșa Română
jud. Caraș
No. 546/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că teritorul de vânat al comunei Bocșa Română se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani începând dela 1 Septembrie 1930 până la 31 August 1936 inclusiv.
Prețul de strigare este de Lei 7.000.

La licitație pot lua parte numai persoane prevăzute cu autorizatie de licitație eliberată de Ministerul Domeniilor Direcțiunea Vânătoarei sau de Inspectoratul de Vânătoare.

Licitația se va efectua în ziua de 3 August 1930 ora 10 la primăria comunală.
Condițiunea de licitație se pot vedea la oficiul notarial Bocșa-Romană în zilele de lucru și orele oficioase.

Oferte scrise, închise nu se primesc și nu se iau în considerare.
Bocșa Romană, la 16 Iunie 1930.

Primăria

- x -

Notariatul Biușa
jud. Salaj
No. 173/1930

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat ale comunelor de mai jos se arendează prin licitație publică pe termen de 6 ani la primăriile respective și anume:

- In comuna Benesat la 4 August 1930, ora 8.
- In comuna Vicea la 4 August 1930, ora 12.
- In comuna Iomeșulca la 4 August 1930, ora 14.
- In comuna Lelcing la 4 August 1930, ora 16'.

Concurenți vor depune vadiu de 10 %.
Condițiunile se pot vedea la primăriile respective.
In caz de nereușire a doua licitație se va ține în ziua de 19 August la orele mai sus fixate.

Notariat

Biușa 10 Iunie 1930.

- x -

Primăria Satului Coșeni
jud. Trei Scaune
No. 186/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, cum că în ziua de 21 Iulie 1930, orele 10 a. m. se va ținea licitație publică cu oferte scrise și sigilate pentru darea în arendă a terenului de vânat al satului. Licitația va fi ținută în localul oficiului notarial din Coșeni. Licitatorii sunt obligați a depune garanția de 10% din prețul de strigare de lei 800.

Licitatorii ca să pot fi admiși la licitație, trebuie să dovedească cu un certifica, că sunt membrii a vreunei Societăți de vânătoare. Condițiunile de contractare se pot vedea la oficiul notarial de mai sus, între orele serviciului în fiecare zi de lucru.

La licitație se vor respecta toate dispozițiunile art. 88-110 din L. C. P.
Coșeni, la 31 Maiu 1930.

Primăria

- x -

Comuna Lăzărești
Nr. 55-1930

PUBLICAȚIUNE

Licitația privitoare la arendarea dreptului de vânătoare al comunei și camposorului Lăzărești publicată în Revista Vânătorilor Nr. 6/1930 pe ziua de 12 Iulie 1930, nu se va ține.
Lăzărești, la 29 Iunie 1930.

Primăria

- x -

Primăria Satului Chileni
jud. Trei Scaune
No. 186/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, cum că în ziua de 21 Iulie 1930, orele 8 a. m. se va ținea licitație publică cu oferte scrise

și sigilate pentru darea în arendă a terenului de vânat al satului.

Licitația va fi ținută în localul Oficiului notarial din Coșeni. Licitatorii sunt obligați a depune garanția de 10% din prețul de strigare de 1000 Lei.

Licitatorii, ca să poată fi admiși la licitație, trebuie să dovedească cu un certificat, că sunt membrii ai vreunei Societăți de vânătoare.

Condițiunile de contractare se pot vedea la Oficiul notarial de mai sus, între orele de serviciu, în fiecare zi de lucru.

La licitație se vor respecta întru toate disp. art. 88—110 din L. C. P.

Chilieni, la 31 Mai 1930.

Primăria

Primăria Comunală Parța

Jud. Timiș Torontal

No. 614/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință că în ziua de 6 August 1930 orele 10 a. m. la primăria comunei Parța se va ține licitație publică pentru darea în arendă a dreptului de vânătoare a comunei de circa 7600 jug. pe timp de cinci ani cu începere dela 1 August 1930.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase la biroul notarial.

În caz de nereușită licitația se va repeta în aceleași condițiuni pe ziua de 16 August 1930.

Parța la 2 Iunie 1930.

Primăria

SOCIETATEA VANATORILOR „DIANA“, TARGU MUREȘ

Adunarea Generală a susnumitei Societăți din 26 Aprilie 1930 ținută în Sala festivă a Primăriei Tg. Mureș sub președenția D-lui Maior G. Victor și Secretar D-l Petre Liviu, maestrul de vânătoare D-l Osvath Carol, Casier D-l Ion Dombrovan, Consilieri D-nii Cpt. Radu Emil și Dr. Ieremia Ștefan, membrii prezenți D-nii: Anastasiu Emil, Dr. Al. Man, Briza Francisc, Al. Pop, Cpt. Cosma Iuliu, Lt. E. Silviu, Zoltan Herszenyi, Spaniel Vincentiu, Man Constantin, Cpt. Tarnoveanu, Maior Laurian, Max Teban, Vaida Ion, Valcis Carol, Const. Samoila, Vaszka Ștefan, Halip Alex., Vaida Virgil, Cpt. farm. Viciu Emil, Bercan Tabius.

A luat în discuție gestiunea anului precedent și Adunarea a convenit descărcare Consiliului.

Bilanțul se egalează cu suma de lei 132.071,50 constatându-se un fond de rezervă din anii precedenți de Lei 30.664,50.

Proiectul de buget pe anul 1930 se modifică în câteva puncte apoi se aprobă după cum a fost elaborat, ridicându-se la cifra de lei 141.700.

Se procedează la alegerea noului Consiliu care se alege tot sub președenția D-lui Maior G. Victor, iar Vice-președinte D-l Kelemen Ladislau. Apoi ședința ia sfârșit după discuții de ordin intern.

— x —

SOCIETATEA DE VANATOARE „MISTREȚUL“

Comuna Bucu, jud. Ialomița

Din darea de seamă a acestei Societăți trimisă nouă extragem următoarele:

Societatea are 65 de membrii și funcționează din 1922 plătind fără nici un fel de întârziere taxele de afiliere la Uniune dând în același timp concursul eficace directivelor luate pentru bunul mers al vieții noastre cinegetice.

D-l Aurel Comșa președintele acestei Societăți ne mai arată printre altele că astăzi Societatea dispune de circa 26.600 Ha. terenuri de vânătoare, păduri 2.176 Ha. deci ar reveni de fiecare membru circa 423 Ha.

Societatea are 30 de paznici care nu sunt absolvenți ai Școlii de Brigadieri din Sighet dar vor fi înlocuiți cu aceștia pe măsură ce fondurile Societății o vor permite.

Ni se mai dă cifre controlate cu strictețe asupra răpitoarelor ucise în anul 1922, din care spicim următoarele: Ciori 3.600, Câini vag. 262, Pisici sălb. și domestice 186, Ului și Șoimi 860, Vulpi 44, Lupi 4, Dihori 4.

Vânatul util ucis în 1929 se ridică atât la vânatul cu păr cât și la cel cu pene la circa 5.400 piese dintre care epuri 1.360 și prepelețe 1904.

Acestea sunt datele ce credem a fi interesante.

INFORMAȚIUNI VÂNĂTOREȘTI

S'a luat dispozițiunea să se deschidă în cuprinsul revistei rubrica **INFORMAȚIUNILOR VÂNĂTOREȘTI**. Domnii membrii sunt rugați a ne trimite scurte știri ce interesează vânătoarea, confirmate cu semnătură proprie.

— x —

Primum următoarele:

Ministerul Agriculturii și Domeniilor

Serviciul Vânătoarei

No. 141.046/1930

Domnule Președinte

Avem onoarea a vă ruga să binevoiți a publica în Revista Vânătorilor, că amtorii pentru creșterea fazanilor se pot adresa serviciului vânătoarei, care le poate pune la dispoziție pe D-l Ötvös Balacz maestru fazaniér Casa Verde, pentru a-i îndruma în această direcțiune.

Seful Seviului Vânătoarei

Director General, G. Ruscescu

Șeful Biuroului,

Subdirector, Anton Pădureanu

Bibliografie

Prof. D. LINȚIA, Proiect pentru stabilizarea nomenclaturei ornitologice române, I-ul Congres al Naturaliștilor din România, Cluj, 1928; Darea de seamă și comunicări, pag. 270—298, Cluj, 1930, Cartea Românească.

de Dr. R. I. CĂLINESCU

Lucrarea D-lui D. Linția este pe de o parte un prețios conspect general al avifaunei României, care ține seama și de bibliografia existentă, deși nu este exclus ca timpul să mai adauge câteva specii la lista D-sale — iar pe de altă parte o primă tentativă serioasă de fixare a nomenclaturei populare a avifaunei noastre.

Păcat numai că prea predomină nomenclatura ardeleană, deși nu e întotdeauna de absolută nevoie, cu toate că bogat material folcloric în legătură cu nomenclatura populară ornitologică română s'a strâns adesea (Dombrovsky, Marian etc.), care era bine să se fi citat odată măcar în paranteze.

În tot cazul recunoscând greutatea lexicografică a alegerii ce au de învins asemenea lucrări, aceia a D-lui Linția merită toată lauda și atenția noastră a tuturor, specialiști sau amatori, dânsa reprezentând o muncă mult mai efectivă decât toate balivernele și pretențiile care s'au consumat până acum pe altarul ornitologiei românești, transformând în fum gros atâta energie și vanitate omenească!

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Nu se înapoiază nici un fel de manuscris. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite cu 3 lei cuvântul.

PUBLICAȚIUNE

DE VÂNZARE UN DRILLING
NOU FIN, PENTRU INCĂRCĂ-
TURI PUTERNICE A VÂND
DOUĂ RÂNDURI DE ȚEVI
CAL. 16×16×8 L. R. și 9.3×9.3×20
:: INFORMAȚIUNI LA ȘEFUL ::
STAȚIEI BRAȘNICA HUNEDOARA

39

GAȚEI BRACK GERMAN!

Am de vânzare căței de 8 săptămâni din pă-
rinții „Eick v. Runnenstein” și „Fruska Sicilia”
Căței din anul trecut prezentați la concursuri
și expoziții, proveniți din această combinație
de sânge, au fost fără excepție premiați.

ERVIN MULLER
Cășier #1 Com. de avere
Caransebeș

11

SE CAUTA

Pentru studii, **VEVERITE** sănătoase,
oferindu-se 50 lei bucata
A se adresa d-lui R. I. Călinescu,
laboratorul zoologic,
București Strada Academiei, No. 14

10

MAESTRU DE VÂNATOARE

Dresor încercat de mulți ani,
cunoscând distrugerea răpitoa-
relor, ar dori să-și ocupe post
în ramura aceasta în împreju-
rii Bucureștilor ::

Informațiuni la
școala de dresaj
HOMORAD I.
Jud. Târnava-Mare

37

ANUNȚ

I) De vânzare o armă cal. 12 Fabr. *Limson*, tir *ex-
cellent* List. Anson Deely, foarte puțin întrebuin-
țată, patru cartușe 70 m|m,

Prețul 12,500 lei.

II) De vânzare o armă „Büchesflinte“ Fabr. Ge-
brüder Adreny Suhl, cal 8x75|12, cu țevi de schimb
12|12 lunetă Luxor Aigce 4 Hell List Anouu
Deeley, tir excelent, *Nouă, nefolosită.*

Prețul 25,000 lei

A se adresa la „UNIUNE“

34

ZWERGDAKERL

BASEȚI PITICI, ROȘCAȚI
ETATE 3 LUNI,
DIN PĂRINȚI
PREMIAȚI VAND.
ȘTEFAN MIHĂILEANU 35

38

PUBLICAȚIE

Societatea de vânatoare întorsătura Buzăului
jud. Brașov, angajează un pasnic de vânatoare
specialist, cu școală de brigader de vânatoare
și anume pentru vânat mare (de munte). Ama-
torii sunt rugați a-și înainta ofertele indicând
și pretențiile la adresa societății.

Președinte, Ing. Nicolae Goția

35

BRIGADIER DE VANATOARE

Absolvent al Școlii din Sighet
oferă serviciile sale Societăți-
lor de vânatoare sau proprie-
tarilor de terenuri de câmp.

A se adresa la „Uniune“

CĂLĂTORIA DE VARĂ A VÂNĂTORULUI

El duce prin Lipsca unde vizitează Exp. Int. de blănuri și vânăt. (IPA) aci poate admira și trăi vânătoarea tuturor popoarelor din toate timpurile. Colecția de trofee se compune din piese adunate de pretutindeni, așa cum niciodată n'au mai fost văzute la vreo expoziție. In primul rând vizitatorul câștigă cunoștințe generale importante documentându-se asupra factorului economic de vânătoare, asupra creșterii moderne a vânatului și a tuturor celorlalte ramuri de agricultură și industrie, decurgând din ea. Se vor vedea în special multele ferme model pentru creșterea animalelor cu blană scumpă.

Cereți prospectul de călătorie detaliat „3 zile la IPA” dela biroul central al «IPA» Leipzig, C 1 Brühl 70.

Expoziția Internațională de vânătoare și blănuri „LIPSCA”

DELA 31 MAI PANĂ LA 30 SEPTEMBRIE

19

Fasani Ungurești

GALGA
Ferma de

fasani
ungurești

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI
PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ
FASANI DE VÂNĂTOARE
(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

20

Din nici o Bibliotecă să nu lipsească

Ocotirea Vânătorului mic.
Hrana vânatului în timpul ernei.
* Distrugerea Răpituarelor
prin otravă

de Gh. NEDICI

36

ȘCOALA DE DRESAJ PENTRU CÂINI DE VÂNĂTOARE ȘI SPORT

Informațiuni — răspuns plătit
De vânzare câțiva prepelicari dresați.
Un Foxterrier și alte specii de câini

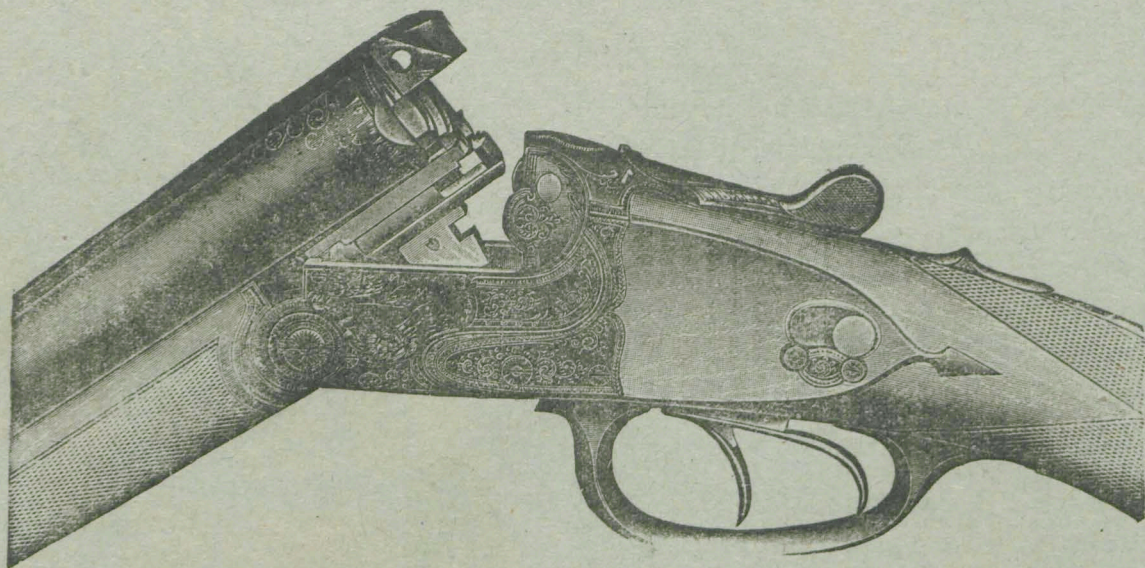
Crescătorie de câini și
școala de dresaj al câinilor
HOMOROD I.
Jud. Târnava Mare

25

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMĂ DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii